

DUHOVNO ŽIVLJENJE

LETO XI. — ŠTEV. 197
JUNIJ 1944

LA VIDA ESPIRITUAL

AÑO XI. — NUM. 197
JUNIO 1944

David Doktorič:

BINKOŠTI

Mi grešniki smo, nevredni smo Tebe,
o sveti Duh, o božji Duh!
Če Ti še bežiš iz naših domov,
če v krog nas več nočeš božjih sinov,
odkod naj bo sveta m o d r o s t
in u m n o s t i rajska sladkost,
da poželi le Tebe — naš duh?

Sami nismo nič, kar smo, smo po Tebi,
o sveti Duh, o božji Duh!
Brez Tvojega s v é t a, če prepustiš
nas samim le sebi, nas zapustiš,
v pretemno mi zajdemo noč.
Daj, reši naj rajska Tvoja nas m o č,
da okrepi se v Tebi — naš duh!

Okorna Ti naša si srca osvoji!
O sveti Duh, o božji Duh!
Nam, Vednost Ti večna, v duše posij,
p o b o ž n o s t i prave v nas ogenj razlij,
s t r a h u naj med nami nihče ne pozna,
naj z grehom ne žali, Tebe, B o g a ! —
Z božjo močjo se opóji, — naš duh!

V SKRIVNOSTNEM BELEM KRUHU

V skrivnostnem belem kruhu
si Jezus tu navzoč
da grešnemu človeku
si v hrano in pomoč.

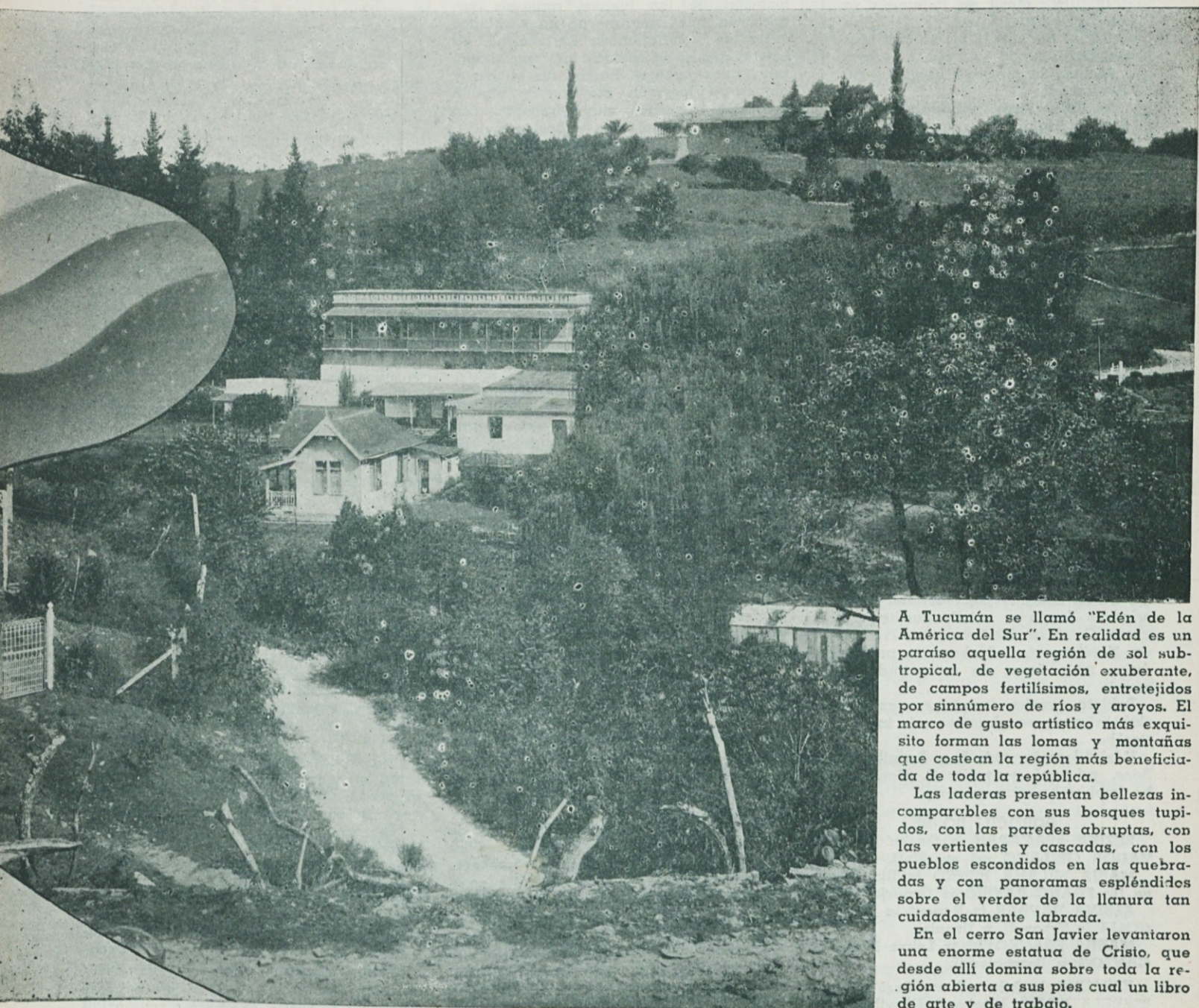
V skrivnostnem belem kruhu
ti sam si moj zdravnik,
mi zdraviš bolno dušo,
moj božji Rešenik.

V skrivnostnem belem kruhu
me v smrti boš krepčal
plačilo svoje rajsko
v tebi bom spoznal.

Le tebe naj ljubiti
mi hrepeni srce,
ponižno te moliti,
o Jezus, uči me!

V tukumanskih planinah najdemo pravo podobo naših planinskih krajev, planinskega raja, katerega tako toplo opeva naš Gregorčič.

Tu vidimo Villa Nogués. Malo nad njo pa stoji veličastni kip Kristusov.

A Tucumán se llamó "Edén de la América del Sur". En realidad es un paraíso aquella región de sol subtropical, de vegetación exuberante, de campos fertilísimos, entretejidos por sinnúmero de ríos y arroyos. El marco de gusto artístico más exquisito forman las lomas y montañas que costean la región más beneficiada de toda la república.

Las laderas presentan bellezas incomparables con sus bosques tupidos, con las paredes abruptas, con las vertientes y cascadas, con los pueblos escondidos en las quebradas y con panoramas espléndidos sobre el verdor de la llanura tan cuidadosamente labrada.

En el cerro San Javier levantaron una enorme estatua de Cristo, que desde allí domina sobre toda la región abierta a sus pies cual un libro de arte y de trabajo.

Entre las faldas del Aconquija se destaca Villa Nogués como el lugar de más atracción para los veraneantes.

DUHOVNO ŽIVLJENJE

je mesečnik.

Uredništvo:

Pasco 431

Urednik: Hladnik Janez.

Telefón 48-3361 (48-0095)

Klič od 11—13 ure in po 8 uri zvečer.

Ob sredah in petkih ni doma.

Uprava:

Paz Soldán 4924

Telefón 59-6413

Reg. Prop. Intel. 155424

CERKVENI VESTNIK

4. JUN.: Maša na Paternalu za Roza in Lojze Ščuka.

Pri sv. Roži ob 12 uri za Karolino Budin.

Molitve na Paternalu.

8. JUN.: Praznik sv. R. Telesa.

Maša pri sv. Roži ob 12 uri za Antona Pavletič.

11. JUN.: Maša na Avelanedi za prisotne.

Pri sv. Roži v spomin Marte Gregorič.

Molitve na Paternalu kjer se vrši telovska procesija.

18. JUN.: Maša na Paternalu za Alojzij Štolfa.

Pri sv. Roži ob 12 uri na čast Marii Božji.

Molitve in proslava obletnice na Avellanedi.

25. JUN.: Maša na Avelanedi za Štefana Hajdinjak.

Pri sv. Roži za Simon Melinc.

Molitve na Paternalu.

28. JUN.: Zapovedan post od mesa.

29. JUN.: Praznik sv. Petra. Maša pri sv. Roži obl. za Mario Cigoj.

NA AVELLANEDI BO OSMO OBLETNICA

naše službe božje, katero bomo slavili 11. jun. s sveto mašo. 18. jun. pa bo tudi slovesnost z zabavo. Ob tej priliki bo prišel tudi eden tukajšnjih poznanih govrnikov.

Povabljeni ste vsi rojaki, tudi od drugod. Avezanedske gospodinje bodo poskrbele za polno mizo. Poskrbljeno je tudi za prijetno razvedrilo v dvorani poleg kapele na Manuel Estevez 630.

NA PATERNALU BO SLOVESNOST na Cirilovo nedeljo. Tisti dan se bo vršila popoldne čajanka in družabna zabavica, k kateri so prav posebno povabljeni birmanci in njihovi botri.

Naše gospodinje bodo že poskrbele, da bo kaj na mizi in se obračam s prošnjo da se izkažete požrtvovalne. Skrb za priprave imajo v rokah častite sestre, gospe Cotičeva, Kerševanova, Trampuževa, Kapitanova, Pečenkova in prosim še druge naše žene, da se potrudijo, kar morejo.

Dekleta prosim, naj prevzamejo na skrb priprave za okrasitev miz in za postrežbo.

Vdeležil se bo tudi č. g. župnik od sv. Roze, priznani govrnik, P. Carboni, ki bo imel v cerkvi nagovor.

POROČILI SO SE

REZIKA ŠPACAPAN iz Oseka in SALVADOR GRILANC pri sv. Neži.

MARIA MILANA RENKO iz Ilir. Bistrice ter FRANC PAVŠIČ iz Grgarja.

ALBINA RAVBAR iz Repenj in ANTON COLJA iz Vrhovelj, v Urquizi.

MARIJA FRANKOVIČ iz Lokve in RINO CANTON v Berazategui.

KRŠČENA je bila pri sv. Roži MARIA ISABELA ROŽIČ, hčerka Rožičevih, ki žive v estanciji San Juan.

EL GOBIERNO YUGOSLAVO Y TITO

Se trabaja febrilmente en la coordinación de las fuerzas guerrilleras yugoslavas.

Tito, disponiendo de mejores equipos de radio, logró sobreponerse con sus noticiosos, pero por su lado Mihailovich también mantiene en acción las ondas trasmisoras, demostrando que sus actividades son muy efectivas contra las fuerzas del eje.

Los dos rivales mandaron últimamente a sus emisarios para dar informaciones directas. Borislav Teodorovich habla en nombre de Mihailovich. Sus afirmaciones son confirmadas por los aviadores británicos, forzados a aterrizar en Yugoslavia y rescatados por los guerrilleros de Mihailovich.

En nombre de Tito se presentó en Londres la comisión dirigida por Vladimir Velebit y Adolfo Vogelnic pidiendo ayuda para las fuerzas que dirige Tito. No quisieron ponerse en contacto con los del gobierno de Purich, que tiene su sede actual en el Cairo. Ellos han señalado a Mihailovich como el enemigo No. 1 de Tito.

Mientras tanto se procede en la organización de las fuerzas armadas yugoslavas, que cuentan con unos cuantos miles de combatientes. La marina ya existe desde la caída de Yugoslavia, pues unos cuantos barcos de guerra y de carga lograron salvarse y siguen prestando servicios muy valiosos con oficialidad y tripulantes yugoslavos.

Ahora, bajo la dirección aliada, se formó la aviación yugoslava, que ya está entrenándose y dispone de un buen número de aviones propios. El adiestramiento incluye la preparación para el manejo de armas blindadas disponiendo ya de un buen número de ellas para el día de la invasión que se acerca.

En vista de la tirantez política entre ambos grupos dió el mando aliado la orden de eliminar toda política interna orientando a todos hacia la liberación del país yugoslavo, interés común a todos.

Los cadetes tienen que abstenerse de toda discusión política. Se logró así coordinar los elementos de ambos grupos tanto el elemento procedente de América del Norte que forma un buen núcleo de aviadores jóvenes simpatizantes de rey Pedro y leales al gobierno de Purich cuanto a otros combatientes que se negaron de obedecer al rey yugoeslavo, declarándose formalmente partidarios de Tito.

A pesar de la declaración de Velebit en Londres, de que no hay modo de llegar a un acuerdo entre el rey y Tito antes de terminar la guerra, las últimas noticias parecen más favorables.

Si fuera cierto que el rey renunciara al gobierno de Purich invitando a Subasich, un representante de la oposición a formar el gobierno nuevo, significaría esto un gran paso adelante. Subasich es simpatizante de Tito y contrario a Mihailovich, acusándolo de que su política no era "yugoslava" sino "pan-servia".

No cabe duda de que la influencia de Tito va ganando más y más terreno en el exterior, y parece cercano el momento en que América y Gran Bretaña reconocerán oficialmente el Comité yugoslavo que formó Tito. Un hecho muy significativo es también la negativa de los gobiernos de Gran Bretaña, Estados Unidos, Brasil, Turquía y Suiza de entregar al gobierno yugoslavo en el Cairo los depósitos de oro yugoslavos, depositados en aquellos países y que ascienden

LA VIDA ESPIRITUAL

Revista mensual

Dirección: Pasco 431,

U. T. 48-3361 y 0095

Director: P. Juan Hladnik

Administración: Paz Soldán 4924

U. T. 59-6413

Suscripción anual \$ 2.—.

a unos 80 millones de Dólares.

Podemos esperar que el gesto del rey Pedro II logre reunir las fuerzas divididas eliminando de la política yugoslava el hegemonismo de los elementos ultranacionalistas servios.

Mientras tanto están operando ambos bandos muy activamente y están preparando los puntos de invasión con la ocupación de unos cuantos puertos menores del Adriático, en los cuales se apoyará el movimiento.

Za tiskovni sklad so prispevali: Novak P. 1.—, Danev 1.—, Počakaj 1.—, Vranjican 3.—, Ušaj G. 1.—, Smrdelj 1.—, Uršič 1.—, Škaber 1.—, Bratuž 1.—, Uršič A. 1.—, Kovačič T. 1.—, Persolja F. 3.—, Karara 1.—, Lazar 1.—, Lučovnik 8.—, Barle 3.—, Ražman 1.—, Milharčič 1.—, Vuga 1.—, Trampuž 3.—, Pečenko A. 1.—, Repič 3.—, Grgič 3.—, Troha Sl. 3.—, Bergant 1.—, Škoberna 2.—, Kodrič 1.—, Vrabec 1.—, Zidar M. 3.—, Kodrič 1.—, Bregant 1.—, Miklavc 1.—, Horvat 1.—, Ušaj K. 1.—, Hammer 6.—, Leban 1.—, Trebec 1.—, Dovžak 1.—, Hebat 1.—, Hace 1.—, Lipičar 4.—, Terbižan F. 3.—, Ličen 1.—, Pavlin 2.—, Kreševič 1.—, Luznik 1.—, Gregorič A. 2.—, Lah 1.—, Rožič A. 1.—, Rojc P. 3.—, Metljak 1.—, Pirih F. 1.—, Dornik 2.—, Glavič 1.—, Lepoša J. 1.—, Lepoša F. 1.—, Brencelj 1.—, Platiše 1.—, Vovk 2.—, Gašpar P. 1. Cunja 2.—, Manjši 3.— \$.

Vsem darovalcem se toplo zahvalimo in prosimo ostale, da tudi doprinesejo kaj za tiskovni sklad, kajti tisk je vedno dražji, a naročnino držimo na isti višini računajoč na uvidevnost tistih rojakov, katerim je mogoče kaj prispevati.

ZANIMIVO PISMO IZ DOMOVINE

Pisano je bilo iz Cerkljanskega 10. julija 1943, torej pred padcem Mussolinija, pa je vseeno v njem marsikaj zanimivega. Prišlo je skzi otoke Balear. Takele pravi:

Draga sestra: Dve leti je že minilo, ko sem dobila zadnji glas, sedaj sem pa spet dobila pismo, ki si ga pisala v aprilu... Zelo sem hvaležna za dobre novice, ki sporočaš. Tukaj se imamo dobro. Smo zdravi. Oče je še dober. Jeseni bo bo imel že 76 let. Lačni še nismo, obleke in denarja je za potrebo. (Sledi poročilo o sosedih in znancih ter sorodnikih). Me prosiš, da Ti naj pišem o naših ljudeh. Jako malo nas je sedaj v Vrhju. 20 jih je pri vojaki. 4 so odpeljali "rebeli" (četniki). Doma je še 10 moških, umrlo jih je 5... Jernejček je zaprt... Ma so rebeli odpeljali, pa jim je ušel in je sedaj pri vojaki. B-a in Ludovika so tudi rebeli odpeljali tja daleč do Grahevega in so jih grozno razmesarili.

(Še razne podrobnosti navaja pismo iz katerega je razvidno, da žive strašno teške čase, ker niso varni ne po dnevi ne ponoči ne pred lastnimi brati ne pred nadležnimi tujci).

Pismo konča: Le skrbi za krščansko vzgojo svojih otrok: uči jih Boga spoznavati in Njemu služiti in Njegove zapovedi spoštovati. Zakaj kdor na Boga pozabi je nesrečen na tem in na drugem svetu... Slede pozdravi... Tvoja sestra.

Pridite k meni vsi...

ki se trudite in ste obteženi in jaz vas poživim, je vabil Gospod Jezus in vabi še danes ... Pa prav tedaj, ko je napovedal postavitev sv. Rešnjega Telesa, so premnogi nevarno zmagali z glavo, češ da kaj takega ni mogoče in — so šli. Ostali so apostoli in še oni so dvomili ... Ni jim šlo v glavo, kako bi se mogel Gospod dati v hrano ... Slednjič so zmagali svoj dvom z zaupanjem v besedo svojega Učitelja "Gospod mi smo spoznali in verjemo da imaš ti besede večnega življenja, zato ne gremo nikamor proč od Tebe".

Tudi danes ne gre premnogim v glavo, kaj je Sveto Rešnje Telo, kaj je sv. Obhajilo in kaj so zakramenti in kaj je duša ... Kakor so se nekoč judje navdušili za Gospoda, ker jim je dal kruha v puščavi in so si ga hoteli postaviti za kralja, tako bi tudi danes Gospoda Jezusa sprejeli za vse, karkoli posvetnega, če bi ljudem polnil trebuhe ... Ker pa je njegova skrb namenjena neumrjočim dušam, katere očiščuje v spovedi in hrani v sv. obhajilu ne znajo premnogi ceniti in hvaležno sprejeti te nepopisne dobrote.

OČE, GREŠIL SEM ...

Dokler je imel zgubljeni sin denar, je imel tudi prijateljev na pretek. Vsega si je dovolil in tako je pozabil, da je življenje resna stvar; pozabil je, da sledi bogati jeseni mrzla zima; pozabil, da bo moral nekoč od vsakega dejanja, od vsakega dne svojega življenja, dajati tudi odgovor ...

Ko je zgubljenec obstal sredi sveta raztrgan in gladen, je šele doumel, kako nevedno je napravil, da je tako pobalinsko zapustil svojega dobrega očeta ... Pekoče spoznanje ga je gnalo domov, da prosi očeta odpuščanja ...

Koliko zgubljenih sinov je v svetu! Zgubljenih, ker so pozabili na svojega dobrega očeta in mater, ki jih imajo tam nekje, če še žive ... Pa so pozabili tudi na Očeta, ki je v nebesih, na Boga, od katerega so prejeli življenje, moč, zdravje, srečo v delu ... Ker jim dobro gre, jim ni mar Njega od katerega vsak dan nehvaležno prejema in morda tudi — zlorablja ...

Prišel je Gospod Jezus iskati zgubljene ovce. Nekateri je našel v njihovi telesni bedi in je najprej očistil njihove duše, nato pa pomagal tudi njihovi telesni potrebi. Vse pa vabi k sebi, da se nihče ne bi pogubil, ampak da bi vsi po njem našli in ohranili večno življenje.

Svojim duhovnikom je postavil za nalogo,

Ko bi duša imela grlo, ki bi gladno zahtevalo kar potrebuje, tako kakor tirja telo, bi pač vsi cenili božji dar. Toda Bog hoče, da človek iz lastne svobodne volje, brez zunanje pogona, skrbi za svojo dušo, ker le na ta način je njegova molitev in njegova zvestoba do vere in do Boga res delo plemenitega srca, zato nikogar ne vleče za lase ne v nebesa, temveč nas le kliče in vabi ...

"Pridite in boste videli kako dober je Gospod", tako nas kliče.

V tem letu, ki je euharistično, nas še prav posebno vabi, da bi spet obnovili zvezo z Bogom, da bi se spet hvaležno približali križu s katerim nas je Gospod odrešil in nas po spovedi očiščuje; da bi se približali božji mizi, pri kateri deli dušam božji kruh in z njim zagotovilo večnega življenja.

Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi in jaz vas poživim. Pridite, brez denarja boste dobili, zakaj s krvjo Odrešenikovo je plačan naš dolg; On nam je pripravil božji kruh, kateri daje dušam nadnaravno življenje, otroštvo božje in mir srca, tako nam zagotavlja Gospod Jezus sam.

da njegovo odrešilno delo nadaljujemo, da zgubljene ovce spet spravljamo na pravo pot, da grešnikom posredujemo odpuščanje grehov in tako vodimo vse ljudi proti večni sreči.

Postavil je Gospod Jezus sveto spoved, po kateri obnavlja v dušah božje življenje, zgubljeno z grehom. Človek, kateri je pregrešil proti božji postavi, je kakor spahnjen ud, kateri se telesa sicer še drži, toda telesu noče služiti. Ud je treba naravnati; grešnik mora pa tudi svojo vest očistiti in tako spet obnoviti prijateljstvo z Bogom.

Nekateri se na moč upirajo spovedi ali jo pa brezbrizno odlašajo. Ne pomislijo, da je z dušo tako kot s telesom. Če kdo predolgo odlašja skrb za zdravje, pride zdravnik nemara že prepozno ... Človek ima samo eno dušo in samo eno življenje in sam si mora skrbeti za večnost.

Pa bi to odlašanje še ne bilo tako nevarno, če bi ne bila v tem spletkarstvo. Satan namreč dobro ve, da je spoved najbolj izdatno orožje vernikovo proti njegovim nakanam. Zato pa na vse načine spletkari, da bi vernike zadržal od spovednice in od Obhajila.

Eni se dajo zaslepiti s tem, da je spoved iznajdba duhovnikov. Vsakemu pametnemu je jasno, da je to nesmiselno, toda človeku, zakopanemu v posvetnost in v versko brezbriznost in nemara v grdobije, je ta izgovor

INVENTO DE LOS CURAS?

Con frecuencia se dice: "yo creo en Dios, pero no en los curas"... "Yo no me confieso, porque la confesión es un invento del clero"... "Yo me confieso con Dios y no con un hombre más pecador que yo"... Algunos hablan así por ignorancia. Nunca han tenido la oportunidad de adquirir un conocimiento suficiente acerca de la confesión por eso repiten lo que oyen. Otros opinan así engañados por motivos falsos. Pero no faltan los que combaten la confesión porque la odian. Son los casos más lamentables. Pero todos son víctimas del eterno enemigo de las almas inmortales, pues el demonio comprende perfectamente bien, que entre las armas que él no puede vencer, está el Sacramento de la Confesión. A un creyente que confiesa y comulga bien, el demonio nunca puede esclavizarlo del todo. Es por eso que tanto se empeña de quitar a los creyentes un arma tan potente como la confesión; para que luego, desarmados, sucumban bien fácilmente, deslumbrados con los gozos del pecado, con las comodidades de las riquezas y con la vanidad de la vida. La catástrofe espiritual empieza con el descuido de la oración y de la misa y queda completada con el abandono de la confesión.

La Confesión es una necesidad esencial del corazón y del alma, por eso la Santa Iglesia, cual una madre cariñosa, la encomienda tanto y, para que comprendamos mejor todavía su valor moral, la manda con todo rigor una vez por año, en el tiempo pascual, que terminará el día de 29 de junio.

Invitando a todos, para que no descuiden esta necesidad y deber de su alma, presentaremos en el siguiente artículo algunos pensamientos útiles acerca de la Confesión.

¡INVENCION DE LOS CURAS! . . .

Primero hay que aclarar el origen de la Confesión. así lo resuelven los enemigos de la confesión. Pero no son menos enemigos del juicio sano, pues bien patente es el disparate de afirmar que los sacerdotes hubiesen tenido la ocurrencia de complicarse la vida con una institución semejante. ¿Qué interés podemos tener los sacerdotes para enjaularnos por largas horas en el confesionario, en ayunas, sacrificando el agradable sueño de la mañana, o levantándose de noche por un enfermo, aguantando todas las emanaciones de bocas mal cuidadas, de trajes llenos de mugre, de hálito y de respiración . . . ; qué interés en escuchar los llores de la miseria moral y física . . . de romperse la cabeza, buscando como inspirar ánimo y con-

suelo . . . como disponer a los mal preparados . . .

¿Acaso no podríamos tener otro modo para entretenernos en alguna forma más agradable? Sólo un ignorante e un malvado puede aceptar la opinión, de que los "curas inventaron la Confesión."

Lo que piensan otros es: "Cómo podría confesarme yo con un hombre igual, o más pecador que yo" . . . Ellos mismos certifican con su razonamiento que la Confesión no puede ser invento humano, ya que nadie tiene gusto de confiar los secretos más íntimos de su corazón a uno cualquiera.

¡No! La Confesión no es invento humano, sino institución directa de Jesucristo, el mejor conocedor del corazón humano y Redentor de las almas. Fué Él quien se valió del Sacramento de la Confesión para proporcionarnos, por su intermedio, los frutos de la Redención. Sólo Él está facultado para valerse de una miserable creatura humana, del sacerdote, su ministro, invistiéndole con un poder tan sublime, como es en nombre de Dios, perdonar los pecados. Sólo Jesucristo puede imponer a sus sacerdotes una obligación tan molesta como oír las confesiones; sólo Él puede poner como condición del perdón, el humillarse ante un hombre de carne y sangre . . .

LA AMNISTIA GENERAL . . .

Suelen los emperadores, en el día de su coronación, conceder algún indulto a los encausados. Algo por el estilo hizo Jesucristo, Rey del cielo y de la tierra, en su día más glorioso en la tierra, el de su Resurrección. Concedió un indulto a todo el género humano pecador, pues en este día, apareciéndose a los apóstoles ordenó: "A quienes perdonareis los pecados les serán perdonados, y a quienes les retuvieris les serán retenidos" (Juan 20, 23).

Ese día dió así Jesús a los apóstoles el poder de perdonar los pecados. Con eso mismo impuso Jesucristo a los fieles el deber de confesarse y a los apóstoles y sus sucesores (obispos y sacerdotes) la obligación de oír las confesiones; pues claro está, que la confesión ha de parecerse al proceder de los tribunales con la acusación del reo y con el fallo del juez. Pero puesto que se trata de la injusticia cometida contra Dios, que lo sabe todo, basta con una humilde y secreta confesión ante un representante del mismo

kar dobrodošel; slepijo se tudi ob tem kar vidijo na drugih, ki žive samo za ta svet, za drugega jim pa ni nič mari.

Drugi menijo, da je spoved nepotrebna, češ da Bog ne rabi človeka za posrednika. Iz človeške oholosti izvira taka misel. Hudobec je človeka zapeljal v greh in ga v grehu skuša zadržati do konca, do smrti. Pod krinko, da noče biti hinavski, se noče ponižati pred božjim služabnikom in seveda tudi ne pred Bogom samim in bo tudi nespokorjen umrl . . . Ne more biti drugače; kakršno življenje taka smrt.

Spet nekateri pa samo odlašajo in kdo ve, če bodo nazadnje našli milost sprave. Morda se sramuje: "kaj bodo rekli drugi?" . . . Ne pomisli, kdo so tisti "drugi"; da so malopridni posvetnjaki, kateri ga ne bodo prav nič izgovarjali tedaj, kadar bo stal na sodbi božji; ki ne bodo z ničemer pomagali njemu

v stiski. Ljudje so to, ki samo posvetno mislijo in nič v račun ne vzamejo tega, da gremo v večnost, da gremo vsi tja, neizogibno tja in radi ali neradi, toda vsi in prav vsi, pred Gospoda življenja in smrti, ki nam je naše kratke dneve zato dal, da bi se na večnost pripravili, ne pa da bi jih zapravili v posvetnjakčenju, podobni otrokom, kateri v igri "stavi-jo hiše in gradove" v katerih nikdar nihče ne živi . . .

Ne gre torej za prazno besedičenje, temveč resna stvar je to. Vsakdo je odgovoren za svojo lastno dušo. Njegova lastna korist resnična potreba je, da se vsaj enkrat na leto spove in pristopi k svetemu obhajilu.

Kdor pa stvari prav razume, bo pa z vso hvaležnostjo storil mnogo več in tako živel v tesni zvezi z Bogom, deležen miru srca, tolažbe v bridkosti in brez strahu pred večnostjo.

Dios, autorizado para declararlo absuelto, si se halla debidamente arrepentido.

La mezquindad humana se atreve a opinar sobre si Jesucristo hizo o no hizo bien al elegir tal proceder judicial pero, como al reo en los tribunales humanos no le queda más remedio que acatar los procedimientos judiciales en el orden natural, lo mismo nos pasa en el tribunal instituido por Jesucristo para el orden sobrenatural.

¡Más todavía! Ininitamente agradecidos hemos de estar a Jesús por haber sido tan benigno con el hombre, y haberle dado un modo tan sencillo, y tan accesible a todos, para poder reconciliarnos con Él. Sin exigir ningún derecho, sin ninguna formalidad, sin tasas, sin abogados y testigos, sin hacerse público nuestro crimen aparecemos ante el apoderado de Dios; nos acusamos a nosotros mismos según nos sentimos culpables, revelamos nuestras culpas secretas a un ministro del Juez Eterno, que está obligado a guardar silencio sepulcral sobre todo lo que haya oído en carácter de ministro de Jesucristo.

La institución de la Confesión, realizada en el día de la Resurrección, tiene en el Evangelio también otros testimonios. El apóstol y evangelista San Mateo nos cuenta como prometió Jesús a San Pedro, el jefe de los apóstoles, "A ti te daré las llaves del reino de los cielos, y todo lo que ligares en la tierra será ligado en los cielos, y todo lo que desatares en la tierra será desatado en los cielos" (Mat 16). La misma promesa fué hecha a todos los apóstoles juntos (Mat 18). Otras citas más tenemos en el Evangelio que se refieren al mismo poder, prometido por Jesús a los que, a través de los siglos, habrán de desempeñar la continuación del sacerdocio de Jesucristo, haciendo llegar a todos los redimidos los méritos de la pasión del Salvador.

Ejerciendo pues este poder excomulga San Pablo San Pablo al corintio perverso (Cor 1, 5), castiga San Pedro al mentiroso (Hechos 5.) encarga Santiago: "Confesaos los pecados para salvaros" (Jac 5, 16).

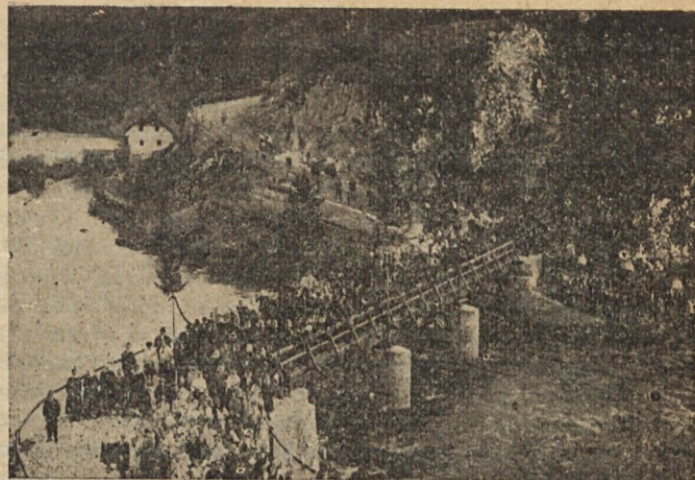
Es cierto que la práctica de la confesión no ha sido en todos los detalles idéntica desde el principio, pero un estudio detenido de la historia del cristianismo demuestra que siempre existió la Confesión como el único modo de conseguir el perdón de los pecados cometidos después del bautismo.

LA NECESIDAD DEL CORAZON

Los incrédulos o, mejor dicho, los entregados a algunas pasiones humillantes o ciegos por el orgullo, unos y otros víctimas de las intrigas del demonio, ridiculizan la Confesión; lo hacen para convencerse a si mismos, ya que la conciencia no les deja tranquilos, o para alejar a otros de la vida virtuosa tildando de "tontos escrupulosos" una vida casta y pura. Son los que se hacen instrumentos infernales para la condenación de las almas de los demás. Dado que la Confesión es la primera arma en la lucha contra el infierno, se trata de desarmar a las víctimas. Alejar la gente de la Confesión es la maniobra más común, de la cual se vale el demonio y para conseguirlo mete en juego todas las mentiras y engaños, la vanidad y el amor propio.

Pero sólo los incautos pueden ser engañados, pues para los juiciosos abundan pruebas de que la Confesión es institución divina y remedio indispensable de salvación. Entre las pruebas es notable también la aspiración del corazón humano.

El pecado es siempre una deuda que pesa sobre el alma. Los remordimientos de la conciencia no dan tregua. El corazón se ahoga en angustias sintiendo la necesidad de manifestar la culpa. Ese grito del

Sobre el río Krka cerca de Žužemberk, en Eslovenia.
V teh krajih se neprestano vrše spopadi med patrioti in tujci. Ta most je bil dograjen leta 1938.

alma no es en todos igual, pero nadie puede sustraerse en aquellos momentos en que el Dios Misericordioso llama al descuidado pecador. Hundido en la miseria de su crimen el pecador siente la necesidad de desahogarse. Logra quizás por períodos largos acallar su conciencia, pero cuando se ve frente a la eternidad, entonces le vuelven los remordimientos, más horribles que nunca, para hacerlo morir en la desesperación, si todavía entonces desoye la última voz del Redentor ultrajado.

Jesucristo conoció mejor que nadie el corazón humano. Conoció la angustia del que suspira agobiado bajo el peso de sus pecados y vió el secreto de su regeneración por intermedio de la palabra paternal. Así ya por su aspecto natural la Confesión resulta un factor importantísimo. Tan es así que muchos prohombres protestantes lamentaron profundamente el error de Lútero de haber eliminado la Confesión. Así tenemos el ejemplo del famoso poeta Goethe que el 12/2/1805, hallándose gravemente enfermo, después de haber escuchado algunos pasajes de los escritos de Lútero, censuró amargamente: "Mientras que en antiguos tiempos se quitaba al hombre el peso de su conciencia por medio de la absolución, debe ahora cada uno llevar ese peso, con lo cual se pierde el modo de ponerse uno de nuevo en armonía consigo mismo. La Confesión no se debía haber quitado al hombre".

No menos expresa fué la palabra del gran sabio protestante Leibnitz que pondera la Confesión como cosa digna de la Divina Majestad, pues tanto el consuelo cuanto la orientación que recibe el creyente y también el amigo que encuentra el corazón en el confesor, son cosas dignas de toda alabanza en la religión cristiana".

No cabe duda, de que los mismos enemigos de nuestra santa religión, que ridiculizan la Confesión, se prodigarían en infinitas alabanzas para instituciones parecidas si las encontrarían en alguna religión primitiva.

¿QUÉ PROVECHO DA?

1. RECONCILIACION CON DIOS. Algún día hemos de presentarnos todos ante el tribunal de Dios; ante el mismo que nos dió la vida, que nos conserva, que nos espera con paciencia aunque abusamos de su longanimidad . . . En aquel tribunal no habrá defensores ni disculpas, ya que en esta vida tenemos la oportunidad de reparar y de conseguir perdón por medio de la Confesión. No hay que postergarla, pues no se sabe, si se tendrá o no gracia en las últimas

horas. ¡Hay, de quien salga de este mundo con la carga de sus pecados y privado del amor de Dios! Para los muertos no hay ningún sacramento más! La más peligrosa de todas las tentaciones diabólicas es la de alejar y mantener alejados del confesionario.

2. LA TRANQUILIDAD es otro beneficio incomparable de la Confesión. El pecado es para un corazón, no corrompido todavía, una molesta espina. No todos sufren iguales remordimientos. Mientras alguno aparenta desoir los reproches de su conciencia lleva a otros su crimen hasta el manicomio o el suicidio. Los desgraciados desconocen o rechazan la Confesión por respeto humano o por orgullo. ¡Sólo Dios conoce los consuelos que proporciona a los sinceramente arrepentidos y bien confesados! El ve las lágrimas de alegría de aquellos pobres "hijos pródigos" que regresan arrepentidos al camino de los justos.

"La paz sea con vosotros" fué el saludo de Jesús cuando instituyó el Sacramento de la Penitencia. Esta misma paz sigue dándola a todos los que se confiesan bien. ¡Cuántos fracasados en la vida se restablecieron por la confesión! ¡Cuántas familias deshechas por la traición y los vicios volvieron a renovarse en la paz de Dios! ¡Cuántos vecinos distanciados renovaron su amistad por la gracia de la Confesión! ¡Cuántos padres vieron a sus hijos regenerados!...

Podemos asegurar que si todos los dirigentes de los pueblos practicaran buenas confesiones, bien podrían eliminar todo lo que estorba la paz entre los pueblos...

Siendo la tranquilidad de conciencia la condición básica para vencer la enfermedad del cuerpo representa la Confesión también un grandísimo remedio de salud, muchas veces más eficaz que el tratamiento médico.

3. CONOCERSE A SI MISMO es la llave de la paz social, pues aquel que conoce objetivamente sus méritos y defectos se cuida de ser injusto con los demás. La Confesión, para ser bien hecha, reclama necesariamente un examen imparcial de sí mismo. Los que confiesan disculpándose en lugar de acusarse, que quizás acusan a los demás en lugar de disculparles acusándose a sí mismos, no toman bastante en serio una cosa tan grande como la Confesión. Pero aquellos que tienen bien en cuenta, que la confesión la hacen en presencia de Dios, que lo sabe todo; que se empeñan de desenmascarar sin piedad todo el atavío con el cual trataba su "yo" dedeslumbrarles y engañar a los demás; aquellos, sí, terminan por encontrar su cara verdadera poniéndose así en condición de ser felices y de sembrar la dicha.

Incalculable es también el beneficio de los buenos consejos y dirección de un confesor fijo.

4. LA CONSTANCIA EN EL BIEN es también un don de la Confesión. Dios no nos empuja por el camino del cielo sino nos ayuda en él. Por eso tiene que romper cada uno los lazos del pecado con su propia determinación. Si para eso se siente débil, que no vacile, pues Dios no le negará su apoyo sino que le brindará toda la fuerza necesaria que al pecador le falta; pero exige que el acto de decidirse sea libre. Apoyándose luego en Dios, tan bueno con los sinceramente arrepentidos, cada cual puede repetir con San Pablo: Todo lo puedo en Él que me fortalece...

Además de esta gracia interna hay también otra, externa: la humillación de tener que volver a confesar el mismo pecado resulta para muchos un motivo tan poderoso que les detiene de pecar otra vez... Una tentación bien peligrosa, al contrario, es la de alejarse de su confesor fijo, o de andar dando vueltas por todos los confesionarios, pues como el enfermo del cuer-

po debe atenerse a las indicaciones de un médico, para que entre varios no terminen con su salud, así debe proceder también el enfermo del alma.

LA ORIENTACION EN EL CAMINO

DE LA VIDA

Cuántos hijos pródigos, burlando los mandatos y consejos de sus buenos padres, al naufragar en la vida terminaron por refugiarse en el confesionario, para abrir sus oídos y su corazón a las palabras de un padre espiritual que les habló en nombre de Jesús, el único maestro autorizado, en nombre de Aquel que se llamó a Sí mismo: "Yo soy el camino, la verdad y la vida. Quien se atiene a Mí no anda por las tinieblas sino tiene el camino de la vida".

No hay otro contacto que pueda restablecer la vida sobrenatural en el hombre. La Confesión es el único medio regular, de elevarlo de la bajeza de la vida animal a la altura de hijo de Dios, merecedor de la feliz eternidad.

He aquí dos polos opuestos: la dicha terrena en la cual vanamente buscan los humanos su felicidad, viéndola eternamente defraudada sus aspiraciones, jamás satisfechas... El otro se eleva por encima de las contingencias pasajeras, venciendo las inclinaciones inferiores, tanto carnales cuanto sentimentales, afirmando la vida terrena tan sólo como la escalera que debe ir subiendo hacia la vida eterna de la unión sobrenatural con Dios.

LA PERSONA DEL CONFESOR

es uno de los motivos que con preferencia aprovechan los adversarios. Lo hacen por ignorancia, pues el Sacramento no depende del ministro. El agua puede posar por un tubo de madera o de plomo, de acero o de oro... El creyente verdadero no tropieza con las imperfecciones del confesor, máxime teniendo siempre la libertad de elegirlo según su deseo.

Con eso no quiero negar que el confesor tiene una enorme responsabilidad y obligación de ser digno de su sublime misión de ministro de Jesucristo. Pero no por no ser quizás él digno de un deber tan sublime, el penitente queda privado de la eficacia del Sacramento. Al confesor, al contrario, le queda reservada la reprobación... será antorcha que dá la luz a los demás, quemándose a sí mismo. Pero no son los penitentes ni los vecinos que han de juzgarlo, pues sólo Dios puede ver el valor verdadero de su ministro y Él le dará el premio o castigo que le pertenece, como que es Dios también quien proporciona por intermedio de sus ministros dignos e indignos las gracias de la vida sobrenatural.

QUE NADIE SE DESCUIDE

Mientras gozamos de vida, de pleno conocimiento, en medio de una salud perfecta, tenemos tiempo para proveer todo para la eternidad. El pecado mortal separa al pecador de Dios. Hay que restablecer la unión y no hay que postergarla. Cuando un miembro se disloca hay que apresurarse a ponerlo en su sitio. Más tarde viene la hinchazón que dificulta la cura. Cuando en la casa se declara el fuego hay que apagarlo en seguida, pues de lo contrario se quema toda la casa... Lo mismo vale para la vida espiritual. Cuanto más se descuida, tanto más difícil resulta la regeneración, siendo esto más peligroso todavía por la intervención diabólica que, después de llevar a uno al pecado, pone en juego toda su astucia, para impedirle la reconciliación. A eso se debe la repugnancia de muchos por la Confesión.

Muy especialmente peligrosa es la situación de los enfermos que trata el demonio de mantener en su esclavitud con mil pretextos de los familiares, que postergan el llamar al sacerdote hasta que el pobre pierde el conocimiento para morir eternamente.

PO ARGENTINI SEM IN TJA

Obdana od mogočnih snežnikov na zapadu, obrobljena na severu in vzhodu od visokih gričev z edinim odprtim izhodom proti jugu, je deželica okrog Tucumana nadvse lep košček zemlje, tako da je o Tucumanu zapisal Sarmiento prav tako, kakor je Prešeren zapisal o Bledu, da "dežela Kranjska nima lepšega kraja kot je z okolico ta podoba raja". Sarmiento je imenoval Tucumán "Raj južne Amerike" (Eden de la América del Sur).

Španski konkistadorji so prihajali od severa in so, očarani nad lepoto kraja, postavili temelj bodoči "severni prestolici" že l. 1565. Ime prihaja od "Tucuma", ki je bil sloviti indijanski glavar. Prvotna naselbina je bila nekoliko vstran. Pa se je morala umakniti pred vodo, katera je prvim prebivalcem Tucumana napovedala vojsko na življenje in smrt. Najprej so dobili vsi — krofe, pa ne tistih, ki jih jemo za pust, temveč one na vratu (bocio). Pa menda jih to ni kdo ve kaj mčilo, zato je reka Sali nastopila bolj odločno: odnesla jim je hiše... Tedaj so spoznali, da gre zares in se je nato preselilo mesto na sedanji položaj. Zgodilo se je to l. 1585, ko je bil gubernador Fernando Mendoza Mate de Luna.

V nadaljni zgodovini je Tucumán igral važno vlogo in je tamkaj doživela španska kraljeva vojska usodni poraz l. 1812.

24. maja 1816 se je pa prvič zbrala "argentinska narodna skupščina" v znameniti "casa histórica", kjer je zborovalo 29 zastopnikov "Združenih provinc reke La Plata", ki so zastopali dežele: Tucumán, Catamarca, Salta, Mendoza, San Juan, Santiago, Buenos Aires, Córdoba, Charcas, Jujuy, Rioja, Chicas in Mizque. Sledil je znameniti akt 9. julija, v katerem so proglasili argentinsko neodvisnost. Nato je prišel spor med provincijami na severu, ki je privedel do krvave meščanske vojne l. 1840, kateri je končno sledilo pomirjenje in notranja ureditev argentinske republike.

Tucumán velja torej kot zibelka argentinske neodvisnosti. Kot najstarejše mesto argentinskega severa in ležeče na najugodnejši prometni točki je doseglo prav lep gospodarski razvoj. Mesto ima kakih 140.000 prebivalcev; provincija Tucumán je med vsemi najmanjša: meri 22.524 km² (nekoliko manj kot Slovenija) in ima 550.000 prebivalcev. Vsi pomembnejši kraji leže v nižini in ne daleč od Tucumana povezani z glavnim mestom z dobrimi cestami in številnimi železnicami.

KOT V LJUBLJANI

Ta zgodovinski Tucumán je bil torej pred mano, poleg mene pa je stopal ljubenjivi rojak, ki je poleg prijaznega slovenskega obraza in naše besede napravil name posebno prijeten vtis z znakom ACA, ki pomeni, da je član katoliške akcije, katere namen je pokazati današnjemu svetu pot do socialnega blagostanja in

Med rojaki v Tucumanu.

do lepega sožitja vseh zemljanov na podlagi evangelijskega, ki ga oznanja Cerkev.

Tucumán je sicer precej stisnjeno mesto, toda vendar je precej veliko, zato nama je kazalo vzeti taksi. Tiktak sva bila v salezijanskem zavodu, kjer je že čakal naš rojak č. P. Pedro Serdoč, ki je ravnatelj zavoda "Belgrano". Že prejšnji dan sta se oglasila pri njem Batič in Markuža in so se dogovorili glede mojega prihoda, tako da je bilo že vse na mestu. Opravi sem takoj mašo, nato pa pohitel malo po mestu.

Ljubljana... Že preje, ko sem se mestu bližal, se mi je vsiljevala podoba Ljubljane, le gradu sem pogrešal. Ko pa sem stopal po mestu, mi je ta podoba še bolj oživela. Kar obstal sem. Ali res vidim tamle na koncu ulice Kamniške planine? Prav taka podoba mi je bila pred očmi kot sem jo imel pred seboj na Miklošičevi ulici v Ljubljani, ko je pogled obstal na snežnih vrhovih od Brane do Kočne in Grintavca. Malo je seveda delala tudi domišljija, res je pa to, da je skoraj na vse strani omejeno obzorje z gorami, podobno kot v Ljubljani. Le toplo je bilo bolj kot bi bilo v naši beli prestolici.

Mesto je prav čedno. Ulice so res ozke, hiše so večinoma nizke, nad njimi pa kraljujejo mogočni stolpi in kupole mesta, ki je bilo skozi štiri stoletja žarišče verskega življenja za ves argentinski sever. Tamkaj imajo prekrasne cerkve frančiškani in dominikanci, kateri so bili vodilni močje ona leta, ko so se postavljali temelji samostojni Argentini. Posebno lepa je stolnica, kjer se hrani križ, ki je bil priča ustanovitve mesta.

Mesto je pa že davno prekoračilo svoje stare meje in je narastlo vse naokrog v prostrana predmestja, ki seveda tudi tam nosijo po nekod pečat mestne bede, ali boljše "zanikrnosti"... Prebivalstvo visokega severa je namreč zelo malomarno in jim je snage malo mar.

Vse drugačno podobo pa nosi novo mesto, kjer ima svoj dom Batič in nekateri drugi rojaki. Snažne hišice in tlakane ulice povedo, da tamkaj žive priseljenci in ne domačini.

Kakor da sem prišel na lasten dom, me je sprejela hišna gospodinja in hčerke. Saj sem njihov znanec že davno, čeprav me še niso videli. Pred dvema leti, ko se je mudil v Mendoza naš rojak Albert Gregorič, so prišli šele v stik s Slovenci in od tedaj so stalni bralci slovenskih listov in od tedaj so se seznanili tudi z nekaterimi drugimi rojaki, katerih pa ni posebno mnogo tam gori.

Kar hitro je potekel čas in sva stopila z Batičem v zavod Tulio García Fernández, kjer je poskrbel č. P. Serdoč za obed skupen obema hišama, ki jih imajo Salezijanci v Tucumanu, da vsi spoznajo pričakovane gosta in da se kaj pomenimo.

KJER SE CEDI SLADKOR...

Popoldne sem namenil ogledati sladkorni "ingenio" Concepción. Glavno bogastvo tukumanske dežele je sladkorna industrija. Večina plodne ravni je posajena s sladkornim trsom, zato so pa tudi značilna poteza dežele mogočni tovarniški dimniki, kateri značijo sladkor ne tovarne.

Ena takih tovaren, velikega obsega, je Concepción, ki stoji na pragu mesta. Tja sva pohitela z Batičem. Neusmiljeno je pritiskalo sonce, ko sva stopala proti široko raztegnjenim napravam ingenija... Seveda! Saj tudi vino ostane voda, če ni vročega sonca v vinskih goricah. Tudi sladkorju da njegovo vrednost sila sonca.

Tole je bolnica; tu je asistencia pública; to je nabavna zadruga; tu so ravnateljske pisarne; ono gori je

kapela . . . Tamle je šola . . . Pred nama je zrastle ogromna gmota visokih sten. Vstopila sva. Prijetno naju je objel mehki hlad, ki vlada v ogromnem prostoru, ki se jeodprl pred nama. Strda je bila gori nekje v zvezdah, a pod njo nagromadeni stroji in kotli in cevovodi ter valjarji in cilindri . . . En teden bi imel opravka, da bi dognal opravilo, katero vrši vsak sestavni del tega ogromnega mehanizma ki, iz trdih palic sladkornega trsa izvabi dragoceni pridelek sladkorja.

Začetek dela je na mehaničnih trakovih, kateri sprejmejo butare trsa, razrezanega na enako dolge palice. To teče najprej na stiskalnice "trapiche", ki drobce in meljejo sladko trsje, da se cedi medeni sok, katerega vodijo nato skozi razne kotle, kjer vrši svojo nalogo vročina in pritisk. Na podlagi mnogih poskusov in znanstvenenega aparata — (ingenij ima tudi svoj kemičen laboratorij) — umejo izvabiti lesenim palicam zaželeni dar sladkorja. Seveda je obrat teh tovarov v teku le nekaj mesecev na leto. V času najbolj intenzivnega dela da Concepción 400 ton sladkorja dnevno.

Stopil sem tudi v skladišče. Bilo je prav v času, ko je v Buenosu bil sladkor dragocena stvar. Ogromni skladi vreč so tam čakali kupca . . .

Ko sem gledal te kupe sladkorja, sem se spomnil nekdanjih dni, ko so mati "cuker sekali". Bil je sladkor v "štokih". Z debelim nožem in kladivom v roki so mati sekali snežnobeli stožec na koščke, otroci pa smo sedeli za mizo in pazili, če je odletel kak košček. . . To so bili "sladki dnevi". Menda najslajši, ker smo kak dobec tudi smeli pojediti. In tedaj smo sanjali otroci kako nebeško lepo bi moralo biti tam, kjer bi si človek te sladkosti privoščil kolikor bi želel. . . Spomnil sem se dežele, "po kateri se cedi med" . . . Tiste otroške sanjarije so postale resnica pred mano tamkaj v skladišču, kjer je bilo nagromadenega več kot 500 ton sladkorja, toda davno že so me minile sline, katere so se mi cedile pred prošlimi desetletji . . . prav tako kakor tudi drugim bravcem, ki se jim je podobno godilo in ki so pozneje v svetu doživeli, da polna usta sladkosti človeka še ne osrečijo . . . prav tako kakor je tudi Matajev Matija doživel razočaranje sam s seboj in ugotovil: "sit sem, sit! Srečen pa ne!" . . .

Ob gori sladkorja sem se tako domislil skromnih želja davnih otroških let; doumel sem pa tudi da niso le otroci, kateri si delajo utvare o vsebini sreče, kot da bi bila sreča polen trebuh in bogata mošnja, temveč da je tudi ljudi, kateri se smatrajo za zrele in modre, pa jih vendar ni sram slepiti še druge s praznimi obeti sreče, kateri nazadnje ne store drugega kot da rode nove še bolj zahtevne želje. . . Prava modrost je v tem, da človek premeri svoje potrebe in po njih pomeri tudi svoje želje. . . Kakor si pokvari želodec tisti, kateri požira po meri slasti in ne po meri svojega želodca, tako tudi slepi samega sebe in zaide v večno nezadovoljnost človek, ki vzame za mero svojih zahtev svoje neurejene in neumirjene želje. . . Od tod izhaja nezadovoljnost, nevoščljivost, sovraštvo, prevratne socialne ideje. . . Od tod prihaja pa tudi to, da je sredi skromnega dela

in skromnega življenja najti več resnično zadovoljnih ljudi kot pa med razkošjem in potrato bogatinov, ki imajo pri vsem svojem bogastvu le še toliko želja neizpolnjenih, da so nesrečni in zavidajo — svojemu strežniku in služkinji. . .

Tudi Matajev Matija jo je torej pogruntal: sit sem, sit! Srečen pa ne!

NA ZGODOVINSKIH TLEH.

Ko sva si ogledala tisto sladkorno podjetje, sva krenila z Batičem spet nazaj v mesto. Precej daleč v gorah je velika elektrarna, pri kateri je zaposlenih tudi nekaj naših rojakov. Med naročniki D. Ž. imamo družino Leban. Morda bi se mogel tudi z njimi kaj najti? Stopil je torej Batič na urad centrale, da bi telefoniral v Quebrado San Pablo, kjer je elektrarna, toda radi poslednjih nalivev je bil telefon pretrgan.

Stopila sva dalje. Najznamenitejši zgodovinski spomin Tucumana je "la casa histórica" v kateri je bil podpisan zgodovinski dokument argentinske svobode. Do nedavnega so tisto hišo čuvali v prvotni obliki, zadnji čas pa so po dobro prevdarjenem načrtu hišo vključili v novo zgradbo, ki je sedaj zgodovinski muzej, v katerem lahko študiraš zgodovino argentinske samostojnosti po kopijah dokumentov, zapiskov ter portretov mož, kateri so zaslužni za svobodo te dežele.

Uslužno nama je razkazoval vse zanimivosti stražnik in naju vodil od predela do predela lične zgradbe v čistem kolonijalnem slogu, opremljene s starinsko hišno opravo, katero so poklonile muzeju stare družine, katerih imena bereš pripisana.

Stopila sva še, da najdeva kaj lepih razglednic, pa sva dognala da jih — ni! Ali so tukumanci tako ljubosumni na lepoto svoje dežele, ali pa so tako zanikrni, da jim ni mar za turistično propagando! V več trgovinah sva povprašala, pa povsod sva zvedela isto: čakamo da pridejo nove. . . Kaka razlika med našimi kraji in med tukajšnjimi. Saj pri nas je ni bilo vasi, katera ne bi smatrala za svojo častno dolžnost, da pokaže na razglednicah svoje zanimivosti in lepote. V Tucumanu pa jim tega ni mar, kakor tudi ne drugod po Argentini.

Sonce se je že sklonilo nizko na Akonquijo. Sedaj so se že začeli vračati ljudje z dela, zato sva stopila da poiščeva kakega rojaka.

Krenila sva k rojakom tam od Reke, ki imajo trgovino. Tamkaj žive tudi nekateri drugi naši. Nisva se zmotila. Kar kmalu se je tam zbrala družba naših ljudi. Iz Kraljevice, ki velja za izredno lep kraj hrvaškega Jadrana, na podnožju slovite božje poti na Trsat, so oni rojaki. Spomnil sem se ob njihovih besedah mojega prvega zračnega potovanja, ki sem ga napravil l. 1932 iz Zagreba na Sušak in moje božje poti k Mariji trsatski, pri kateri so iskali pomoči posebno jadranski mornarji in pa seveda vse bližnje dežele. Saj je Trsat široko znan, ker je tam stala nekaj časa tudi Marijina nazareška hišica, katera je sedaj v Loretu.

Kmlu so se pokazali še drugi rojaki. Za enega sem že vedel: to je Jože Žurga, ki mi je pa kmalu postal še bolj znan; njegov dom je namreč sosed z domom mojega dobrega prijatelja in duhovskega sobrata Toneta Ronko iz Cerknice. Spet se mi je predstavil nov neznan znanec: Jože Primc iz Ilirske Bistrice.

Primc ste? in iz Ilirske Bistrice? Ali ste poznal Miho Primca? On je bil moj sošolec in dober prijatelj.

Seveda ga poznam; saj je moj brat!

Tako sem iz njegovih ust zvedel kako je teklo življenje Miha, ki sem ga slednjič videl pred — 20 leti. Vojska ga je zalotila kot profesorja v Sarajevu. Kdo ve, kaj je z njim danes?

Recreo "EUROPA"

RIO CARAPACHAY

Pri domačinih v prelepem kraju. — Po ceni
Prevoz s postaje Tigre tja in nazaj, odrasli \$ 1.—,
otroci \$ 0.50.

U. T. 749 - 589 — TIGRE — FCCA.

CVETJE NA GROBU IRENE JEKŠETOVE

je vedno sveže, kakor je svež spomin nanjo med vsemi rojaki. To je pokazal posebno njen rojstni dan, 7. maj, ko se je zbrala polna kapela naroda k sv. maši za pokoj njene duše in potem na grobu, kjer smo blagoslovili spomenik in obe spominski plošči, kateri so poklonile Ireni tovarišice in Slovenski dom.

Ganljive besede je spregovorila ob tej priliki Čehovinova Darinka v imenu deklet. V imenu Slov. Doma pa je spregovoril predsednik Stanko Baretto, ki je s par potezami orisal zasluge za narodno delo ter lepi zgled Irene od njenih prvih stopinj, ki jih je napravila v tej deželi.

Po blagoslovu spomenika in plošč se je vršila molitev za rajno nakar so dekleta razdelile spominske podobice z lepimi zreki in nekaterimi verzi č. g. Doktoriča.

Ob spominu na rajno Ireno se vspodbujajo mladenke, da bi neumorno posnemale njeno neutrudno delavnost v prid naši celokupnosti. Vsa naša dobra javnost pa dokazuje, da zna hvaležno oceniti nesebično delo.

23. apr. je bila za rajno Ireno sv. maša na Avellanedi, kjer so tudi rojaki izkazali spoštovanje spominu rajne. Pevci so se naučili prekrasno žalostinko za njo, ki je tudi njim dajala pobudo za pesem v cerkvi, ko se je pred 8 leti začela naša služba božja na Avellanedi.

Ob enem, ko je naša molitev tolažba

Grob rajne Irene Jekšetove, katerega je 7. maja obiskalo mnogo rojakov.

njeni duši, če je še kaj potrebuje, je pa tudi uteha žalostnim starišem, ki vidijo ljubezen rojakov do ljubljene hčerke in spoštovanje do njenih roditeljev.

ZAHVALA

V veliko uteho nama je, ko vidiva skrb in požrtvovalnost, katero se sama izkazuje. Čutiva se radi tega dolžna, da se tem potom najsrčnejše zahvaljujemo članstvu "Slovenskega doma", katero nama je od vsega početka najine velike nesreče stalo ob strani, kakor tudi za prelepo nagrobno spominsko ploščo najini pokojni hčerki Ireni.

Rojaki in rojakinje, še enkrat najlepša hvala!

Ravno tako sva dolžna velike zahvale vsem dekletom, ki so tako lepo okrasile grob, za darovano sv. mašo, za prelepe spominske podobice, kakor tudi za prekrasno nagrobno ploščo.

Izrečno zahvalo g. Stanku Baretto in Darinki Čehovinovi za tople besede.

Najlepša hvala g. Hladnika za opravljene obrede.

Hvala tudi vsem rojakom in rojakinjam, ki so v tako velikem številu prihiteli k sv. maši in na pokopališče.

CIRIL in KATARINA JEKŠE

Naši rojaki v Rosariju in v Buenosu so se že včasih pohvalili, da so večji balincarji. V Tucumanu sem pa našel prave prvake te igre. Če si je pridobil naš rojak Jože Žurga častni naslov in tudi mesto profesorja telovadbe, sta se Jože Primc in rojak Mirko proslavila kot nacionalna prvaka v balincanju, ko sta se vdeležila nacionalnih tekem v Buenos Airesu v Bahiji Blanki in še drugod. Torej "campeones de bochas!" Kdo bi mislil da se med peščico rojakov v Tucumanu najdejo tudi tako vidne osebnosti.

Hitro je tekel čas, zato smo se poslovili in se naslednji večer spet zbrali na domu pri Markužu, kamor so prišli vsi rojaki, katerim je bilo mogoče in smo si napravili tudi en spominček, a fotografija ni mogla najbolje uspeti, ker je bilo že prepozno in še s takim filmom kot se dobi sedaj...

SKOZI PLANINSKO MEGLO.

Vroč je bil tisti dan 7. avgusta in tako so rekli, da pomeni k dežju. Cel dan so se gromadili oblaki, tako kot sem jih gledal kdaj v naših krajih. Ko se je znočilo je pa zagrmelo in se zabliskalo in treščilo, da je bilo kaj in vtilo se je, kakor da se hoče nebo podreti. V nekaj minutah je šla dušeca vročina in prijeten hlad nam je obetal sladko spanje. Samo eno mi ni šlo prav v račun: za naslednje jutro smo namenili en skok v planine v Akonkiho. In če bo tale nalive podrl cesto?... Skrb je kmalu vtonila v sladkem spanju, katerega mi je parkrat pretrgal besen tresk strele, a le zato, da sem nato še prijetneje zaspal in se v sanjah sprehajal po naših slovenskih planinah. Koder so odmevale strele sedaj med Krnjevcem in Hribarico, sedaj zopet v globelih pod Grintavcem.

Celo noč je padalo in bila je že 8 ura pa je še deževalo, tako da sem že zgubil upanje na lepi skok v planine. Pa počasi se je nizka megla dvignila in začele so se odpirati reže v visečem nebu. Markuža se je opogumil in smo se pognali po cesti, ki nosi ime Mate de Luna (ustanovitelj Tucumana). Silovito nočno deževje je drvelo v nižje polje. Kar cela reka je drla pred nami

čez cesto, tako da je Markuža dvomeče zmajal z glavo, češ da nima nikakega upanja, kajti pot v gori je speljana po mastni ilovici, ki nam ne bo pustila dalje.

Pa vendar smo se gnali dalje po krasni asfaltni cesti brodeč čez hudournike. Cesta se zaganja sedaj v breg pa zopet pade nazaj v nižino in se slednjič zavije v ostre serpentine, katere se popenjajo vse višje. Više in više smo brzeli po vijugasti cesti, katera se prepleta tako, da križa sama sebe v pravi 8 in tako premaga najbolj kritični kos strmine v strugi hudournika, ki je divje peneč drvel čez skale, se zaganjal v stene in grmel spet v ogromno cev, ki niti ni mogla sprejeti silnega toka, da je previšek plal čez betonirano cestišče. Vse više se je gnala cesta. Za hip nas je okrožilo mogočno drevje bohotnega gozda, pa spet so zijali pod nami strmi prepadi nad nami pa nebotične strmine, med katerimi je iskala cesta prehoda. Kar nenadno nas je zajela gosta megla. Hip preje je ležala ravnina in mesto pred nami kakor odprta rizba, a že se je zastrl pogled, da se je komaj razločilo do roba ceste.

Previdno smo polzeli dalje in slednjič obstali na okroglo obzidanem cestišču. Na sredi pravi kamen, da je tam 1446 m visoko, kar pomeni 1000 m nad Tucumanom. Gosta megla je pršela mimo, a kar nenadno se je za hip odprlo in smo opazili krave, ki so nevoljno bulile v nas, ki jih motimo v njihovi sladki paši. Tudi nekako človeško bivališče smo opazili skrito med drevjem in še naprej se je odprlo in je zrastle pred nami prazna zgradba nekega hotela in še bolj nad njo je razprostrl roke mogočen kip Kristusov, visok 25 m ki od tam kraljuje nad vso tukumansko ravnino.

Žal mi je bilo, da se pogled ni odprl še dalje, da bi mogel videti veličino pogleda v nižavo, toda tudi megla v planinah mi je bila ljub doživljaj in zvonjenje kravjih zvoncev, katere je bilo čuti iz nevidne dalje; muljenje trave, ki je prodiralo skozi gosto meglo, ki nas je spet zavila, mi je obudilo davne pastirske spomine, ki so naši še novih presenečenj v rastlinju, ki me je tako živo domislilo domačih gmajen, po katerih sem

El 7 de mayo se rezó la misa en sufragio del alma de IRENE JEKŠE con motivo de su cumpleaños.

Luego hubo en el cementerio la bendición del monumento y de dos placas. Recordaron con palabras emocionantes la noble figura y el elevado ejemplo de la desaparecida en el nombre de sus compañeras la Srta. Darinka Čehovin Sr. Estanislao Baretto en nombre de la Sociedad Slovenski dom.

NEKAJ ZA STARIŠE

Napuh je nevaren zajedalec na vrtu vzgoje ter uniči marsikatero cvetko, zraven pa zaplodi nebroj škodljivega plevela in strupenega osata. Korenine napuha, začetek vsakega greha, je treba iztrebiti za vsako ceno. Lažje in bolje pa je, če vzgojitelj pazi in čuva, da se to zaničarno zelišče sploh ne prikrade na vzgojni vrt. Goji naj nasprotno čednost ponižnosti, ki napuhu sploh ne bo pustila blizu. Kako, je bilo povedano v prejšnjem cdstavku. Napuhu naj se zagradi in zajezi pot s pomočjo svarilnih in pretresljivih zgledov iz sv. pisma in cerkvene zgodovine, ki pričajo, kako žalostno in globoko so zabredle csebe, tudi odlične in nadarjene, ki so se vdale napuhu, zabredle ne le v mlakuže pregrh, ampak celo v krivoverstvo in odpad od vere. Mladim osebam, ki so se že več ali manj pobratile z napuhom, bi bilo treba najprej dopovedati, da lezejo v veliko nevarnost. Ako pravočasno spoznajo, kako se pogrezajo v objem napuha in njegovega spremstva, bo to korak na boljšo pot.

Mlade prevzetneže bi bilo dobro opozoriti tudi na

nekoč pastiroval. In da bodo spomini popolni, sem začutil, da mi je noga spolzela in ravno toliko da nisem padel... Lepa bi bila ta, če bi obležal v — kravjeku. Na srečo sem se rešil takega nevšečnega spomina, ob enem se pa zavedel, da je treba gldati dobro tudi pod noge.

Tja gori do Kristusovega kipa smo stopili, da vidimo od blizu ta vredni spomenik, ki ga je postavil Zveličarju verni Tucuman.

IZ VIŠINE KRALJUJE

nad celo pokrajino, postavljen na vrhu gore sv. Ksaverija (1500 m). Delo še ni povsem dokončano. Višina kipa je 25 m, pod njim je pa še 5 m podstavka v katerem je stanovanje za čuvarja. Kako ogromen je ta spomenik si more vsak predstaviti, če pomisli, da ga je videti iz dalje 80 km, iz mesta Tucuman (20 km) pa je razločno videti obrise Kristusove postave.

Med tem, ko sem motril kip, je gnal veter mimo njega cunjasto meglo, ki je sredi vročega poletja mrzlo rezala do kože. Optična prevara je delala vtis, kot da beži kip skozi meglene trakove in gosto sivino...

To je privid, a tak privid, ki ga za resničnost vzamejo milijoni površnih zemljanov, katerim se vidi mnogo bolj resnična in stalna realnost minljivih stvari kot pa njihov večni Stvarnik. Kot ima potnik iz vlaka včasih vtis, da beži pokrajina mimo njega in on stoji na mestu prav tako živi premnogo ljudi v varljivem prividu, kot da je vsa vrednost življenja le v stvareh, katere beže mimo, kot so se gnali megleni prameni mimo Kristusovega kipa in je delalo vtis, kot da beži kip...

Tako Kristus stoji in kraljuje sredi meglene piša in viharja, sredi jasnega gorskega sunca in blesteče se lunine noči, tako kraljuje pozimi in poleti... Res je milijone ljudi pod njegovim podnožjem, katerim je bolj resnična megla ki se plazi mimo kipov, stolpov in streh, ki značijo kraljevski tron Kralja Vekov. Njihova nevera je tista megla, ki začasno zakrije pogled na večne stvari enemu ali drugemu zemljanov, katerim je njihovo spoznanje preveč kratko pomirjeno; ki pozablja, da je vse drugo prazno, varljivo in minljivo, le božja beseda je resnična in večna.

Bolj kot nikoli v zgodovini bi bilo treba, da bi danes narodi postali ob tej podobi Kristusa med bežno planinsko meglo in domeli in domeli, da se zato danes podira svet v sovraštvo in se koljejo narodi in

vplivno sodbo velikih mož in učenjakov o napuhu. Frančišek Petrarka, slavni pesnik italijanski, je odgovoril nekemu prijatelju, ki se je pritoževal, da ima mnogo sitnosti in bojev z napuhom: "Jaz bi le rad vedel, kaj te tako vleče v napuh? Ali tvoje slabotno telo? Ali kratka doba življenja? Ali negotovost smrtne ure?" — Isti pesnik je zapisal tudi tole resnico: "Če si prevzeten radi tega, kar si ali kar premoreš, tak pomisli, da je vse to le kaplja medu, pa veliko grenčice." — Sv. Bazilij je bil nekoč vprašan, kako bi se napuhu vdan človek dal poboljšati. Odgovoril je: "S tem, če veruje izreku Svetega Duha, ki se glasi: Prevzetnežem se Bog ustavlja."

Mladostnim, ki kaj nase drže ter hočejo izpričati, da imajo svojo voljo v oblasti, bi tudi pomagalo, če bi se jim poudarilo, kako poniževalno je za mladega človeka, ako se da slepo voditi nagonom, ki bi jih moder človek moral prezirati. Ošabnež daje sebi slabo spričevalo in kaže, da je duševno manj vreden, duševno omejen.

Najbolje pa je, držati se zlatega pravila: Skrbi, da se golazen na vzgojni vrt sploh ne prikrade; kajti če je vrt okužen, se težko očisti!

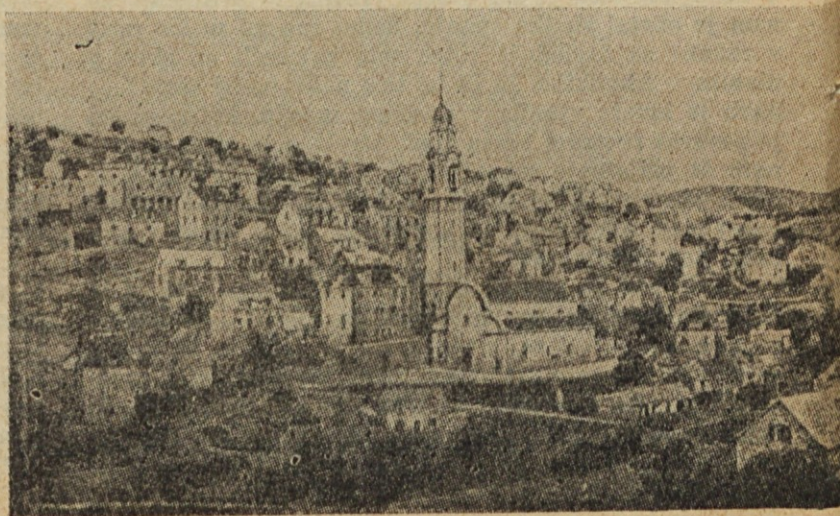
bratje med seboj, ker so zamenjali privid z resničnostjo in so postavili temelje življenja v — bežno meglo. Tudi tisti, kateri vere niso zavrgli, ki Krisutsa niso zatajili, so pozabili, da stoji trdno in nepremakljivo le On in so, v bojazni da zaostanejo za "duhom časa", skrili svojo vero in ljubezen do Odrešenika v skriti kotiček svojega srca, v javnem življenju pa so se prilagodili onim vrtoglavcem, kateri so presodili, da je stalna megla, bežen pa je Kristus...

Ob tem premišljevanju sem se spomnil euharističnega kongresa, ki ga je slavil nedavno Tucuman in kateri je v mnogo večjem obsegu pred nami, ko ga bomo imeli v Buenos Airesu v oktoberskih dneh.

Ali bomo našli način, da dopovemo tistim, katere je prevzela iluzija posvetnosti, da jim dopovemo, kaj je prava resničnost našega bežnega življenja? Ali bomo mogli razjasniti resničnost vere in življenja vsaj tistim, kateri so v blodnji brez lastne krivde, zapeljani od drugih? Da bi vsaj sedaj, sredi poloma človeške modrosti, ki je pač znala pognati v tek peklenško mašino vojne, a je ne zna ustaviti, da bi vsaj sedaj postali in domeli, da je svet v usodni zmoti, ker je postavil Kristusa v skriti kot in mu odrekel pravico, ki mu gre kot kralju vekov in kralju vseh src!

Ali bodo spreumeli, da je megla, katero žene bežni veter, kip pa stoji trdno, negibno...

Ložišče en la isla Brač de yugoslavia, probable punto de salida de la invasión.

REMORDIMIENTO

Poesía de Simón Gregorčič, célebre poeta esloveno, cuyo centenario se recordará el 15 de Octubre. - Traducción de Aurea Bermejo.

Anciano y achacoso solo espera, que le traiga la noche dulce olvido por no ver de su vida aventureva tanto tiempo pasado, mal vivido.

La media noche le sorprende en vela se ve entonces rodeado de fantasmas en vano huir de ese lugar quisiera ellos le miran con burlona saña.

Con un hilo de voz al fin se atreve a preguntar: ¿Quién? ¿por qué a esta hora entráis de esta manera casi aleve a turbar la tranquilidad en mi alcoba?

Le responde una voz con burlon dejo: —Somos las malas obras en que tu vida fiel se retrata como en un espejo tus vicios y locuras, tu falsía.

Somos tus hijos, ¿cómo, no nos quieres? Aunque así sea igual nos quedaremos. Y siempre junto a ti nos tendrás fieles toda la vida te acompañaremos.

E inician los fantasmas un cantar repulsivo, y se burlan del espanto que retrata el anciano en su mirar y no hacen caso de su triste llanto.

Y desde entonces sin cesar viniendo a visitar al pecador malvado, noche tras noche él iba comprendiendo la terrible maldad de su pecado.

Esas sombras son los remordimientos que le muestran al hombre su vileza justo castigo al que vivió siguiendo el impulso de su naturaleza.

AGRADEZCO

a todos el haber concurrido al funeral de mi querida madre, Francisca Hladnik, el 15 de mayo.

A nadie de este mundo debo más que a Ella.

Dios no quiso que la viera ya con los ojos terrenos. Quiso ahorrarle las penas de los horrores ulteriores que siguen pasando mi familia y mi patria desde entonces.

Ya ha de estar la buena madre gozando el premio que mereció con una vida tan ejemplar, y si tal vez ella ya no necesita los sufragios, sean en favor de tantas otras madres, víctimas de esta guerra interminable.

Tanto he deseado volver a verla. Por eso se me renueva el dolor con el día de su desaparición. Agradezco pues las oraciones, las comuniones y las gratas expresiones de los sentimientos de todas las almas nobles que me habéis acompañado en mi dolor.

Su hijo Juan.

200

Septemberska številka naše revije bo nosila št. 200.

Tisti mesec se bo tudi vršila vsakoletna prireditev v prid Duhovnega Življenja.

Opozarjamo nato že sedaj in prosimo slovenska društva, da vzamejo to v poštev. Prireditev bo 10 ali 17 septembra.

PROCESIJA NA PATERNALU

11. junija se vrši telovska procesija pri sv. Neži (Avalos 250), katere se bomo vdeležili tudi z zastavo.

Zberemo se ob 15 uri.

Povabljeni ste rojaki, da prihitite, da damo čast Jezusu v sv. Hostiji in da se mu izkažemo hvaležne za nedopovedljivo dobroto da se nam je dal, da ga lahko obiščemo in prosimo v naših cerkvah in da ga moremo sprejeti pri sv. Obhajilu kot dušno hrano in zagotovilo večnega življenja.

David Doktorič:

POZDRAVLJAMO BOŠJE SRCE!

O božje Srce Ti presveto, za grešnike vse krvaviš in čakaš in prosiš ljubezni, v oltarju med nami živiš.

Že v hlevčku betlehenskem tam, ko Jezušček prišel si k nam, prinesel si pastirčkom veselje in radost, nam vsem po svetu celem pa novo si mladost. Da žarki goreče ljubezni nam vnamejo srca, zasij,

Srce nam božje, ko solnce, ljubezni naj svet zagori. Junaku na Kalvariji iz prsi veletok krvi po naših dušah bolnih se v zdravje je razlil in krasni dan vstajenja je svet razveselil.

Za naše vse grešne slabosti Očetu naj Tvoja bo kri v obilno, sladko zadoščenje, da milostno nam odpusti. Bolnikom čudežni zdravnik, potrjim božji tolažnik!

Kot nekdanj vsem še vedno dobrote tu deliš, v presvetem Zakramentu bobato nas gostiš.

Nebesa vsa, angelski zbori, pa zemlja in solnce in zvezdice vse, naj pojejo združeni z nami: Pozdravljamo božje presveto Srce!

Mesec junij je posvečen Srcu Jezusovemu. Spominjamo rojake naj obnove to pobožnost in poskrbe, da bo v njihovih domovih podoba Jezusovega Srca. Kdor jo želi, naj se obrne na D. Ž., da mu preskrbimo podobo za mal denar.

TOPLO ZAHVALO

izrekam vsem rojakom, kateri ste se vdeležili svete maše ob obletnici smrti moje rajne matere Frančiške Hladnik.

Tri leta so že minila od tedaj. Upal sem, da bom še našel živo mater, ko se vrnem iz tujine. Bog je hotel drugače. Pač je že postala deležna plačila za zvestobo, s katero je Bogu služila.

Če njej molitve ni treba več, pa naj gre za večni mir drugim materam, katere so postale tudi žrtve sedanjih grozot.

Vse te molitve pa naj bodo tudi prošnja za mir, da bi naši domovi in slovenske matere spet našle varno ognjišče, pri katerem gojiti srečnejši rod za srečnejšo bodčnost.

Janez Hladnik

EUHARISTIČNI KONGRES

V dneh od 8—15 okt. se bo vršil veliki euharistični kongres, za katerega se že sedaj vrše priprave in se obeta nekaj podobnega, kot je bilo pred 10 leti.

V okviru kongresa bomo tudi za našo kolonijo poskrbeli za nekatere lepe akte, kateri bodo tembolj lepi, ker bomo v tistih dneh dobili tudi nekatere izredne obiske.

Prihitel bo sem č. g. Doktorič. Namenjen je priti tudi misijonar Mirko Rijavec iz Ecuadorja.

Isti čas pa bomo imeli tukaj tudi rojaka novomašnika č. g. Miguela Viskoviča, ki je sin istrskih starišev in študira za duhovnika v Córdoba.

Opozarjamo torej vse rojake, da bomo imeli v tistih dneh več religioznih aktov, kateri so namenjeni rojakom in se bodo posebno z veseljem vdeležili teh slovesnosti oni naši, kateri živijo daleč zunaj in bodo v tistih dneh prihiteli v Buenos Aires na obisk.

Prav tiste dni bo tudi Gregorčičeva proslava.

Prav posebno pa spominjamo vse, da se pripravite in izrabite priliko euharističnega kongresa za dobro spoved in sv. obhajilo.

Priporočamo, da si preskrbite tudi euharistične znake, ki se dobe po 1.— \$ (kovinski) in 20 cent. (celuloid).

Svetemu Cirilu in Metodu

1

Cirila, Metoda, preslavna svetnika slavimo!
Dolžnost to je častna, da tvorcem se naše omike
v hvaležnosti klanjamo. Te je kdo vreden odlike
kot brata solunska? Zato jih dostojno častimo!

Podlago je dala za naše slovanske jezike
le njih učenost. Spominu če njih posvetimo
pozornost čim večjo, dolžnost le vršimo.
Češčenju čim višje, slovesne, pa dajmo oblike!

Ko Grki so narode druge še zaničevali,
ljubezen v njih srcih tako čudovito že klije,
da zgled njih prelepi strmé so vsi občudovali

in daleč po svetu ta slava se njuna razlije. —
Sinovom, ki predniki naši so brata spoznali,
Iz duš naj hvaležnih se pesem slovesna izlije!

FRANKOVSKI SALOMON

Zadnji kralj merovinškega rodu, ki je omembe vreden, je bil Dagobert I. (628-638), sin Klotarja II. Pravili so mu "Salomon Frankov". Podoben je bil pa Salomonu bolj po vzhodnjaškem sijaju, s katerim se je obdajal, nego po modrosti in čednostih.

Sicer se je med njegovim kraljevanjem v njegovi državi marsikaj dobrega napravilo, a to je bila v največji meri za sluga odličnih svetovalcev, majordoma Pipina landenskega, pa nadškofov Arnulfa in Kuniberta.

Kakšnega značaja je bil on sam, kažejo sledeča dejstva:

Ko je njegov brat Heribert po treh letih kraljevanja nad Akvitanijo umrl, je dal Dagobert ubiti njegovega starejšega sina, svojega nečaka, z namenom, da se polasti njegove dediščine.

V njegovem času je postala nevarna soseda Frankov Samova velika slovanska država (623-658). Nič čudnega, da je prišlo med Germani in Slovani tedaj do silovite vojne, v kateri je Samo leta 631 pri Wogastisburgu (Uhoštu na Češkem) frankovsko vojsko pod Dagobertovim vodstvom po tridnevni bitki strahovito porazil.

Sodobniki pravijo, da je uzrok tega strašnega poraza iskati v nad vse slabem razpoloženju naroda in plemičev, ki so kralja naravnost zaničevali radi njegovih hudobij in pregreh. Imel je tri žene in neštete, kakor bi danes rekli, prijateljice in tovarišice. Medtem ko je po državi potoval, navidezno da deli podložnikom pravico, je dajal ubiti zdaj tega, zdaj onega mogočnejšega, ki mu je bil na poti.

Neki rodi Bulgarov je bil pribežal pred Obri na Bavarsko in se je tam z Dagobertovim dovoljenjem naselil. Kmalu je pa dal teh Bulgarov poklati devet tisoč z ženami in otroci vred. Bajé iz strahu, da bi se združili s Slovani proti njemu.

Vse Dagobertovo življenje je bilo trajno nihanje med poltenostjo in pobožnostjo, med hudobijo in pokoro. Obdaroval je samostane in cerkve, pa ustanavljal opatije, s tem za kar je druge cerkve in ustanove oropal. In to je bil najboljši kralj iz slavnega rodu Merovingov, "Salomon" Frankov!

Za njim pride doba "kraljev lenuhóv", od katerih je v celih stoštirinajstih letih eden, ali sta bila dva, dosegel sicer leta, a ne zrelosti moža. Prepuščali so skrbi vladanja majordomom, ki so se večinoma sami in v dogovoru z velikaši postavljali iz vrst najmočnejših državnih knezov. Kralji sami so se pa sami vdajali mehkužnemu uživanju in ničevim zabavam.

ŽILAVOST POGANSKEGA DUHA. PRI GERMANIH

Tudi nemški zgodovinarji morajo priznati, da so bili njihovi predniki zelo čudni kristjani. Skušajo jih sicer opravi-

č. g. D. Doktorič je spesnil sv. bratoma sonetni venec, katerega pričnemo objavljati. Opozarjamo rojake naj pazijo na začetne črke in začetne in zaključne vrste, vsakega soneta.

2

Iz duš naj hvaležnih se pesem slvesna izlije!
A žlahtnega grozdja ne moreš si brati z osata,
nihče iz umazane kupice vina ne pije.
Kako bi se navduševal kdo za sveta ta brata.

dokler se njegova vsa duša ni zanju razvnela,
spoznanje kreposti v njem njunih še ni prebudila
občutkov hvaležnosti jake? Iz takega vrela
se bodo besede, primerna dejanja, izlila.

goreče srce, razplamtena volja, hotenje,
iz misli rodilo se bo v resnično življenje,
kar vsem nam bo v čast in preljube nam vsem domačije.

Če starše spoštuješ, kaj ni to i tebi v pohvalo?
Zato naj ta pesem zdaj bratoma v vredno zahvalo,
rastoča močnejše, krepkeje z dna src se razvije!

čevati, da je pač naravno, če se v življenju narodov pokažejo sence, ko v prehodni dobi trči divja surovost nestalnih prirodnih ljudstev na izprijenost prosvitljenega sveta. Take sence seveda s prestopkom v krščanstvo ne izginejo takoj, marveč se umikajo le polagoma krščanski miselnosti.

Med glavne grehote Germanov tistega časa spadajo mnogi ostanki poganskih vraž, ki so pri njih v krščanski obleki bohotno naprej rastle; vedeževanje, zloraba relikvij svetnikov, amuleti, zagovarjanje, vera v čarovništvo itd. Često se spozna stara poganska vera pod krščanskim imenom.

Ohranili so se dalje med Germani tudi v krščanstvu stari pravni nazori in običaji, ki so povzročali najostudnejša grozodejstva in okrutnosti: božje sodbe v najrazličnejših oblikah, krvna osveta, neomejeno vojno pravo, bolje rečeno surovo pretepaštvo itd.

Njih nizkotna in nebrzdana poltenost se še dolgo ni hotela podvreči krščanskemu zakonskemu pravu.

Tem težja je bila borba, ki jo je morala biti cerkev proti tem divjaškim izgreedom in grdi razuzdanosti, ker niti njeni služabniki, škofje in duhovniki, niso bili prosti splošnih napak svoje dobe. To velja v prvi vrsti za germansko duhovščino, ki se je zbirala izmed sinov fevdalnih velikašev, grofov in knezov, s katerimi je v cerkev vdrl in se je v njej široko razšpil duh posvetnosti in pokvarjenost njihovih rodni palač.

Nič čudnega, če naših slovanskih prednikov ni niti malo mikala vera, ki so jo njim oznanjali nemški duhovniki, posvetnjaki, ki sami niso živeli po svoji veri.

SICER BOLJŠI, A ŠE VEDNO BARBARI

Da se frankovska država ni bila že davno razsula pod takimi kralji, gre zasluga spretnim majordomom, in med temi v prvi vrsti Karlu Martelu (714-741), sijajnemu vojskovodju. Zato si je smel njegov sin Pipin Mali (741-768) dovoliti, da je leta 752 vtaknil zadnjega Merovinga v samostan in sam sebe proglasil za kralja. Višek sijaja so pa Franki dosegli pod njegovim sinom Karlom Velikim (768-814).

Nas Slovence zanima ta veliki mož radi tega, ker je njegovo delovanje globoko poseglo v potek naše narodne zgodovine.

Po vrsti je premagal in podjarmil vse takratne sosede Slovanov in naših prednikov: Longobarde (774), Bavarce (788), Bizantinsko Istro (788), Obre (796) in Sase (803). V njegovem pohodu proti Obrom je sodeloval tudi Sloven Vojnomir.

Rešeni smo bili nevarnih sosedov Longobardov, Bavarcev in Obrov, a prišli smo v okvir in območje mogočne frankovske države in tako smo bili odslej še bolj izpostavljeni germanskemu vplivu.

15-LETNICA KULTURNEGA DELOVANJA ČLANSTVA "SLOVENSKEGA DOMA" BO PROSLAVLJENA S PRIREDITVIJO 25 JUNIJA OB 5 POP. V DVORANI ULICE ALSINA 2832, S SODELOVANJEM MNOGIH NAŠIH DBUŠTEV IN S KRASNIM SPOREDOM! — PRIDITE POLNOŠTEVILNO!

CHURCHILL HABLO

en los comunes también acerca de la situación yugoslava. Reconoció que habría razones contrarias a la actitud de Gran Bretaña para con los elementos yugoslavos en la contienda, pero para ellos hay una cosa que determina su actitud: "vencer al enemigo lo más pronto posible y reunir todas las fuerzas para ese propósito, dándole prioridad sobre todos los demás. Hoy puedo decir que la nueva situación a que se ha llegado en Yugoslavia es resultado de los esfuerzos incansables de nuestra política exterior. Es, en mi opinión, mucho más satisfactoria que antes. He recibido un mensaje del rey Pedro en que me anuncia que ha aceptado la renuncia del señor Purich y su gabinete y que está en proceso de formar un nuevo gobierno, más reducido, con el propósito de ayudar a la resistencia activa en Yugoslavia y de unir, dentro de lo que sea posible, a todos los elementos combatientes de ese país.

Tengo entendido que el proceso de la formación de nuevo gobierno involucra la separación del real gobierno yugoslavo del general Mihailovich en su carácter de ministro de guerra, y también tengo entendido que el Ban de Croacia es un factor importante en ese organismo político, en torno al cual o junto al cual probablemente se agrupen ciertos otros elementos con el propósito de vencer al enemigo mediante una Yugoslavia unida.

Esto, por supuesto, cuenta con el apoyo del gobierno británico. No sabemos qué sucederá en las regiones serbias de Yugoslavia. El motivo de que hayamos cesado de proporcionar al general Mihailovich nuestras armas y nuestro apoyo es sencillo. No ha luchado con el enemigo y, lo que es más, algunos de sus subordinados han hecho arreglos con el enemigo, a raíz de los cuales se han producido conflictos armados con las fuerzas del mariscal Tito, acompañados de muchas acusaciones y contraacusaciones y la pérdida de vidas de patriotas, para ventaja de los alemanes. Nos hemos declarado firmes sostenedores del mariscal Tito por su heroica lucha contra los ejércitos alemanes.

Estamos enviándole la mayor cantidad posible de abastecimientos de guerra y nos proponemos seguir haciéndolo.

Debe tenerse en cuenta, que esta cuestión no afecta solamente al general Mihailovich. Existe además un grupo muy grande que alcanza quizá a 200.000 terratenientes serbios, quienes son anti-alemanes, pero profundamente serbios y, como es natural, con respecto a la propiedad mantienen el punto de vista de los terratenientes. No sienten tanto entusiasmo por el comunismo como algu-

nos elementos de Croacia y Eslovenia. El mariscal Tito, como jefe de los patriotas yugoslavos, ha guardado para sí en gran parte el aspecto comunista de su carácter. Ha proclamado repetidamente que no tiene la intención de trastocar los sistemas social y de la propiedad que existen en Serbia, pero estas seguridades no son aceptadas aún por la otra parte.

Nos proponemos que todas las fuerzas de Yugoslavia, y todo el poderío unido de Serbia lleguen a trabajar bajo la dirección del mariscal Tito, por la Yugoslavia independiente y unida que expulsará del suelo nativo a los asesinos en invasores hitleristas, hasta que no quede ni uno. La crueldad y las atrocidades de los alemanes en Grecia y Yugoslavia sobrepasan a todo cuanto hemos oído, y eso que hemos oído cosas horribles.

Pero la resistencia de estos heroicos montañeses ha sido una de las características más espléndidas de la guerra, y la historia les hará honor por mucho tiempo.

*

Estas son palabras de un inglés a quien naturalmente importan las vidas e intereses ingleses. A la causa de ellos le conviene que los yugoslavos se desangren. Pero no se puede tomar a mal, si los yugoslavos, sea Mihailovich o cualquiera, no son partidarios de derramar la sangre yugoslava porque si no más. Con pleno derecho cuidan las vidas yugoslavas, mientras los aliados no pueden prestarles ninguna ayuda eficaz. Los aliados cuidan muy bien sus vidas y esperan para realizar la invasión hasta tener plena seguridad de su éxito. Las vidas yugoslavas tampoco han de sacrificarse a ciegas!

UN REGALO PARA SAN JUAN

El arquitecto Víctor Sulčić, conocido como constructor del Mercado de Abasto, del edificio del Concejo Deliberante y del gran Estadio de Boca Juniors y otras obras monumentales, regaló un plan muy ventajoso para la reconstrucción de San Juan.

Se trata de la organización de una saldrían los elementos completos de una fábrica de construcciones, de la cual casa moderna económica con todos los requisitos para la vida cómoda. Los gastos de la edificación resultan inferiores en un 40% al costo de la construcción actual brindando además las ventajas de una construcción muy rápida, antisísmica, incombustible, antitérmica y antisonora. También permite todas las posibilidades de forma y el traslado en su totalidad.

El Ministerio de Obras Públicas ya entregó el plan a los expertos, para pro-

V BERISSU

smo imeli krasen dan 30. aprila. Pevcem se je pridružil tudi nekaj drugih rojakov. Žal smo se malo preveč zakasneli s počasno vožnjo. Na potu se nam je pridružil tudi č. g. Vladimir Zmet, ki nas je nato spremljal do konca. En del rojakov v Berissu in La Plati se je hvaležno odzval vabilu nekaj pa je bilo tudi takih, ki so se držali vstran. Vdeležilo se je službe božje nekaj čez sto rojakov. Posebno zahvalo naj izrazimo g. Jakusu, ki se je zares potrudil in nam preskrbel prav lepo za kosilo.

ceder a la realización de la construcción de la fábrica correspondiente. La edificación de 1500 casas arrojaría ya un beneficio de 6 millones de pesos.

LEPA POMOČ NAŠEGA ROJAKA ZA SAN JUAN

Vsem poznani arhitekt Viktor Sulčić, čigar ime je vklesano že v marsikateri znameniti zgradbi v Buenos Airesu, je storil en nov korak, ki bo proslavil njegovo ime in tudi naše.

V pričo gradbene stiske za obnovitev porušenega mesta San Juan je zamislil originalen načrt izdelave hiš na tovarniški način. Izdelal je načrt do zadnje potankosti, kako bi funkcionirala tovarna za gradb. hiš, ki jih je treba v San Juanu postaviti kakih 20.000.

Njegov načrt je popolen do zadnje podrobnosti tako glede postavitve take gradbene tovarne, kakor glede njenega obratovanja. Iz tovarne se bodo dobili prav vsi sestavni deli hiše z vsem potrebnim.

Z natančnimi računi, na podlagi cen, ki so veljale tisti dan, je podaril odboru za pomoč San Juanu svoj načrt, ki daje v roke način 40% pocenitve v gradbi hiš v primeri z najcenejšo ponudbo stavbenih družb, katere so se prijavile k gradbi obnove mesta.

Poleg 40%, katere pridobi lastnik nove hišice, je pa preskrbel g. Sulčić tudi vse druge ugodnosti, ki zahtevajo tam razmere. Hiše bodo zgrajene iz negorljivega materiala, bodo zavarovane proti potresnim sunkom. Material je tako preračunan da bo zavarovana stavba tudi proti vlagi in nezaželenim zvokom.

Načrt je bil izročen v roke Joaquina Sauri, viceministra de Obras Públicas in je šel takoj v roke komisiji, katera ima na skrbi obnovo mesta.

Načrt je zbudil izredno pozornost in je sedaj v diskusiji med strokovnjaki, katere je originalna Sulčićeva zamisel presenetila.

Kakor vidimo iz časopisnih vesti zanimanje za ta originalni načrt raste naprej in bo menda ministerstvo de Obras Públicas sprejelo misel, da postavi tovarno, ki bo na ta način pozidala razrušeni San Juan.

Rodu, ki je tedaj tako mogočno zagospodoval celi Evropi pravimo po Karlu Velikem "Karolingi". Bili so v mnogih stvareh boljši od Merovingov, a vendar še vedno barbari.

Še celo v Karlu, v tem sijajnem človeku, so bile pomešane odlike izredno velike osebnosti z ostudnimi napakami barbara. Proti sovražnikom in nasprotnikom je bil neizpros in krut, kakor večina njegovih sodobnikov. Nič ga ne more opravičiti, da je z mečem širil krščanstvo in prosveto. Njegov spomin ostane omadeževan s krvjo tisočev in tisočev, ki jih je umoril in dal umoriti.

Niti papeževu prijateljstvo, niti občevanje s tolikimi odličnimi cerkvenimi knezi in menihi, ki so se shajali na njegovem dvoru, kakor Bonifacij, Pavlin, Alkuin, Warnefrid

in drugi, mu niso mogli vcepiti plemenitejše miselnosti, da bi bolj spoštoval krščansko pojmovanje o pravem družinskem življenju. Zgodovinarji naštevajo celo vrsto njegovih žena in priležnic. Pognala je tako že v njem kal izprijenosti, ki je kmalu vničila tudi njegov rod.

ZENINI — NEVESTE — DRUŽINE

Obrnite se na

SLOVENSKO TOVARNO POHIŠTVA

ŠTEFAN LIPIČAR

GUTENBERG 3360 y Avda. SAN MARTIN Tel. 50-3036

"SLOVENSKI DOM" BO IMEL VELIKO PRIREDITEV V PROSLAVO 15-LETNICE KULTURNEGA DELOVANJA DNE 25. JUNIJA POPOLDNE V DVORANI ALSINA 2832. VABLJENI STE VSI!

Bajo el Sol Libre

II. LIBRO

RESUMEN DEL PRIMER LIBRO

Con el presente número damos comienzo al segundo tomo de la novela. He aquí un breve resumen del primero.

Por el año 500, sobre el Danubio, hoy otra vez escenario de guerra, chocaron los eslavos y los bizantinos. Istok, hijo del príncipe esloveno, gana la batalla, pero dándose cuenta de que contra las corazas bizantinas y la técnica guerrera de ellos había que poner armamento más adecuado, va a Constantinopla acompañando al bardo Radován. Entra en el ejército; lo enredan las intrigas de la corte enamorándose de él la misma emperadora; él, a su vez, se enamora de la cortesana Irene. Su gran protector, el comerciante Epafrodit, lo dirige y lo saca de los apuros en que lo pone su rival Azbad. Al final del primer tomo, Istok ha desaparecido.

Mientras tanto sufre su padre en casa. 9 hijos ya perdió en la lucha contra los rapaces bizantinos, el décimo, Istok, desapareció sin rastro. Sólo le queda una hija. Otra pena le causa la desunión entre las dos ramas del mismo pueblo: eslovenos y antos, secretamente fomentada por el hipócrita Tuñus, jefe de los hunos, pagado con dinero de Bizancio.

El autor de la novela P. Finžgar, hoy ya de 80 años, si vive, es uno de los mejores escritores eslovenos.

Las expresiones de los lectores son muy halagadoras para la diligente traductora Darinka Čehovin y su hermanita Vanda, autora de las ilustraciones, a las cuales felicitamos por la actuación tan acertada.

PRIMER CAPITULO

Bajo la empalizada del baluarte de Svarun, en la campiña labrada en primavera, que se extendía a su alrededor, se doblegaban maduras las espigas de cebada. Aquí y allá se erguía en medio del campo un apretado matorral al que el labrador no sentía ya deseos de arrancar pues sabía que en la siguiente primavera hundiría el arado en otra tierra preparándola para la siembra.

Las nieves de la noche invernal bajaron de las alturas del castillo, avalanchas de tierra; se veía la alfombra verde entretejiéndose sobre la tierra y por entre el pasto amarillentos cauces. Todo alrededor se extendía el cálido silencio estival. Por las anchas llanuras, hasta la gran laguna Mursiana, no se oía el balido de las ovejas. Los pastores las llevaban a los bosques umbríos y haraganeaban bajo los frondosos robles.

Sobre el césped, cerca de las alamedas estaba sentado Svarun.

Todo el invierno no se había movido de sus habitaciones. No había hablado con nadie, nada ordenó, no preguntó por los terneros y los corderitos; sentado sobre una piel de cordero, acariciaba a su única hija que, sentada cerca suyo, tejía delgados hilos de lana urdiendo telas. Ni siquiera la primavera logró sobreponerse a todos esos dolores. Pero cuando desapareció el último hijo, Istok, en un momento en que entre los suyos reinaba el desconcierto, en su alma se prendió el odio; la tristeza le roía el corazón y el respetado patriarca con la cabeza gacha, callaba días enteros y llamaba a Morana (la muerte) con cansados gemidos.

El patriarca Bojan, su sucesor, venía a él en busca de sabios consejos. Pero Svarun no aconsejaba.

“¡Sabio eres, Bojan, actúa con sabiduría!” Esto era todo lo que conseguía que le dijera.

Cuando llegó la primavera y Svarun se enteró por las conversaciones que el ejército no se había reunido aún cerca del Danubio, para irrumpir en tierra bizantina, se despertó el canoso, cansado patriarca, mandó a llamar a Bojan y a Velegost y les dijo:

“¡Hombres, hermanos! la médula se está secando en mis huesos, la tristeza sorbió mi sangre, soy una hoja seca en la rama de nuestro árbol. Sólo el odio alienta en mi corazón un hálito de vida, para que no se apague. ¿Qué hacen,

hermanos? ¿Qué esperan? ¡Venganza a Bizancio! ¡Venganza exigen los dioses, por la venganza gritan los ríos de sangre, por la venganza están tendidos los dedos muertos de las huesosas manos en medio de la llanura! ¡Y ustedes pelean! El anto quita la oveja al esloveno; este dispara flechas contra las cabras antoves. ¡Perún mismo está deshonrado! Afilará sus rayos para derramarlos entre los hermanos que se destruyen entre sí! ¡Yérganse, Bojan, Velegost, salven a los nuestros de la vergüenza; no esperen hambrientos mientras esperan abiertas las puertas de la tierra enemiga!”

Las viejas mejillas de Svarun revivieron. Las venas se hincharon y resaltaron sus sienes; su pecho se dilató; respiraba profundamente como si echara fuego de su boca entreabierta. Sus ojos se iluminaron y relampaguearon; el odio había soplado sobre ese montón de cenizas, que se reavivaron en un fuego potente. Como un vidente estaba de pie frente a los patriarcas agitando hacia el cielo sus temblorosos brazos. Lentamente empezó a estremecerse todo su cuerpo; las rodillas se le aflojaron y los patriarcas le ayudaron a sentarse sobre el campo cubierto con piel.

“¡Ven, Morana, para que no tenga que asistir a la vergüenza de mi raza!” Como una llamarada que se levanta hacia el cielo y de pronto se transforma en un montón de cenizas, así el anciano se recogió en su terrible adversidad.

“No temas, glorioso Svarun, todos los patriarcas eslovenos somos de tu parecer. Antes que la luna cambie su faz en el cielo te comunicaremos una buena noticia: que los ejércitos reunidos marchan más allá del Danubio. Nosotros mismos emprendemos viaje hacia los antos, iremos de campamento en campamento, y si hace falta llegaremos al Dniester y el Mar Negro. Deberán abrazarse los hermanos, llenar de flechas los carcajes; afilar las lanzas y las hachas para la invasión a la tierra de los bizantinos.”

Así consolaba Bojan a Svarun y Velegost afirmaba con inspirado acento.

“¡Vayan, hombres, proclamen la paz entre los hermanos, derramen el fuego santo en el corazón de los jóvenes y hablesen de los blancos huesos que gimen en la llanura sin ser vengados!”

Al fin pareció revivir Svarun. Todos los días lo acompañaba Liubíniza hasta los baluartes, todos los días se calentaba al sol, sombreaba sus ojos con la mano y observaba la llanura, de donde alguien llegara galopando para enunciarle: No hay más luchas entre los hermanos. Se unieron. Los ejércitos marchan hacia Bizancio.

El viento agitaba en la llanura las espigas de cebada, mientras el anciano estaba sentado en el pasto en el lugar más alto del baluarte. Le pareció que muy lejos, por el sureste, se movía un jinete que iba veloz entre el alto pasto. Sombreó con la mano sus ojos cansados y dijo a Liubíniza:

“¡Mira, hijita, a lo lejos se mueve un jinete! Mi vista cansada tal vez me engañe. ¡Mira, Liubíniza! Enloquece el caballo, lo enloquece. Trae novedades.”

El huso de Liubíniza se resbaló de su falda. Se dirigió hacia donde su padre señalaba con el dero tembloroso.

“No te engañas, padre. El jinete galopa hacia aquí.”

“¿Bojan o Velegost, qué te parece?”

Liubíniza entrecejó sus grandes y hermosos ojos y miró a la lejanía.

“¡No es Bojan, ni es Velegost, padre!”

“¡No es Bojan, ni es Velegost!”, repitió Svarun. “¿Quién podría ser?”

“Tras él revolotea un monto, como las alas de un cuervo.”

“¿Revolotea un manto? Los nuestros no usan manto. ¿Tal vez es algún bizantino?”

“No le refulge el yelmo y sobre su pecho no brilla la coraza. No es un soldado de Bizancio.”

“Padre, su manto es rojo. Lo ví claramente.”

“¿Rojo, dices?”

"Es rojo, padre. Túñius llevaba una capa de ese color cuando lo ví cerca del Danubio."

"¡Túñius! Sí, es Túñius. Ese es el galopar de un caballo huno. El sabe las novedades. Agasájalo con beneplácito. Es amigo nuestro."

Liubíniza se acercó a su padre, le rodeó el cuello con su mano y fijó en los suyos sus ojos doloridos.

"Padre, temo a Túñius. Que le sirva Lasta."

"¡Criatura mía, nunca temas a los amigos! ¿Cómo servirá una sierva a un buen señor? Es bueno."

"Con todo creo que hay algo diabólico en su mirada. Cuando le servía en el toldo, el otro lado del Danubio, se fijó en mí. Me dolió el corazón, como si se hubiera clavado en él una flecha. ¡Temblé toda!"

"¡Liubíniza, por qué te estás quejando, tortolita menuda! ¿Cuándo te mira Rado, no te duele el corazón; no te duele, verdad? No temas a un rostro feo. Túñius peleó a mi lado contra los bizantinos. Nunca guerreamos contra los hunos. Son vecinos leales y pacíficos. ¿Por qué tener miedo?"

"¡Padre, tú hablaste! Creo. No quiero tener miedo."

Svarun miró sus suaves cabellos, sus ardientes mejillas se acercaron al arrugado rostro, el corazón del padre se sobresaltó y con su huesuda mano abrazó a su hija y la estrechó contra su pecho:

"¡Tú, mi sol, mi única, cuándo todo me lo llevó Morana!"

Debajo del castillo, por el camino seco golpeaban las herraduras. El jinete subía. Distinguió a Svarun y a Liubíniza en el baluarte. Apretó el caballo y fué en salvaje carrera directamente por el declive. Liubíniza se asustó y gritó: "¡Morana!" Se levantó rápidamente, y el huso saltó al suelo desenvolviéndose un largo hilo, mientras rodaba al foso Liubíniza no tuvo tiempo de ir a recoger el huso. Ya estaba allí Túñius, erguido sobre el caballo, al que temblaban los duros y delgados músculos de sus patas.

"¡Valiente jinete, salud!"

Svarun no se levantó. Con gesto cansado le tendió su mano a manera de saludo.

"Los hijos de Atilas no deben desmerecer la sangre que corre por sus venas. Saludado eres, glorioso héroe, vencedor de Hilbudi. Túñius se inclina ante tí."

Liubíniza se apresuró ir a las habitaciones en busca de una escudilla de licor de miel. No se atrevía a fijarse en ese horrible y peludo rostro, desde el cual los pequeños ojos, llenos de maldad, la herían.

Túñius no desmontó. Quiso tomar la escudilla de licor según la costumbre huna, sentado sobre el caballo. Esto era signo de gran respeto.

Cuando extendió Liubíniza la hermosa escudilla labrada, el huno la agarró ávidamente. Sus negras uñas tocaron las blancas manos. Liubíniza retrocedió y el líquido se desbordó.

Se estremeció hasta la médula, como si la hubiera picado una víbora.

"¡Los dioses estén contigo y con los tuyos, honorable patriarca!"

Rápidamente inclinó la escudilla y la vació de un sólo sorbo. Liubíniza extendió sus manos para coger la vasija vacía. Los dedos le temblaban y no se atrevía mirar al huno a los ojos, que estaban fijos en sus mejillas. Después de esto Túñius descabalgó; de entre sus ropas extrajo un precioso collar de corales.

"¡Toma, palomita. Las cortesanas de Bizancio no llevan mejores joyas alrededor de sus cuellos. Y tú eres más hermosa que las cortesanas. Te acordarás de cuando saciaste la sed de Túñius, el descendente de Ernak."

Liubíniza tomó el regalo con sus delicados dedos, agradeció y se retiró rápidamente a las habitaciones. Los corales se le cayeron de las manos. Se apartó de ellos y gimió:

"¡Me pareció una víbora!"

"¡Siéntate a mi lado! El sol calienta mis miembros mien-

LIUBÍNIZA CEDIÓ EL REGALO, AGRADECIÓ Y SE RETIRÓ

tras sufro. Liubíniza te preparará el almuerzo, luego irás a la casa. ¡Perdóname pero camino con dificultad!"

Túñius se sentó hipócritamente en el pasto cerca de Svarun.

"¡Estás viejo, Svarun, realmente envejeciste en este invierno, desde que no nos vimos!"

"El odio me corroe, la tristeza me apretó en su ovillo."

"¿Por qué odias, por qué hay tristeza después de la victoria?"

"Tú no sabes, por cierto no sabes, ¡cómo podrías saberlo! El único hijo, mi último hijo, Iztok, desapareció. ¡Oh, Morana!"

"¿Desapareció, Iztok, tu hijo menor, desapareció? ¿Murió? ¿Cayó en la lucha?"

"Tal vez murió, tal vez cayó en la batalla, no sé, nada sé. ¡Desapareció! Sólo sé que no está más, que no lo veo más y que la rama de los Svarun agoniza como un árbol estéril que cayó y no dió fruto. ¡Seres infernales, por qué me atormentáis tanto!"

"¿Desde cuándo notaste la desaparición de tu hijo?"

"Después de la victoria del otro lado del Danubio, cuando repartíamos el botín del fuerte de Hilbudi; desapareció entonces. La noche lo raptó. Lo llamamos y no contestó; lo buscamos y no hallamos su cuerpo."

"Ahora comprendo por qué estás abatido, a qué se debe la ceniza que hay en tus mejillas y la sombra que se extiende por tus ojos. Se lo habían llevado los bizantinos, tal vez lo hayan matado, tal vez suspira en alguna prisión, o arrastra las piedras de algún molino, ¡quién sabe! Bizancio es el nido de las víboras, la arena de los atletas y la tumba de los guerreros. ¿Por qué no asaltan las tierras más allá del Danubio? ¡Venganza contra Bizancio!"

"Esta es, amigo, otra tristeza que me mata aún más. Los antos, hermanos de los eslovenos, están tras el Seret y luchan contra nosotros."

Una sonrisa de satisfacción apareció en el rostro de Túñius. "Este es trabajo mío, patriarca", pensó. Svarun no le veía la cara.

"¡Traición! ¡El Lobo es lobo! ¡Lo conozco y conozco a Villen, vanidoso! ¡Hay que hundir la espada en el pecho de los traidores! Mira, yo hace más de un mes que estoy con mis aguerridas tropas tras el Danubio y espero el instante de oír vuestras trompetas para unirme a ustedes, cuando lleguen hasta el Hema y lo pasen. Pero, ustedes no aparecen por ninguna parte. ¡Por eso llegué hasta tí, patriarca!"

"¿No sabías nada de la lucha? No sabías, porque durante el invierno estuviste en Bizancio."

"En Bizancio estuve, sí; allí encontré al Emperador que gemía por Hilbudi, y le dije que los eslovenos no pueden pasar el Danubio porque pelean entre sí. El Emperador esta-

Častiti gospod Hladnik!

Zdi se mi da je nemogoče v teh časih da bi si prišla v stik. Veliko sem pisal v Argentino a vse zastoj. Odgovora ni in ga ni. A slednjič sem zvedel da so dobili zame v salezijanskem zavodu "Cristóbal Colón", v Guayaquilu, 8.84 dolarjev. Torej, hvala Bogu, če je prišel tako lep dar od gospoda Hladnika, je gotovo on dobil kaj moje pošte. Upanje se mi je vrnilo. In . . . prav lepa hvala, Bog Vam povrni! Kakor veste, jaz še vedno delam načrte za bodočo slovensko naselbino v tem lepem kraju. Poznam dobro tropične dežele zato Vam pa zagotovim da imamo krasno priliko: ugodnejše dežele in lepše priliko za ustanovitev prve slovenske kolonije "pod tropičnim soncem" ne bomo dobili. Poznam dobro tudi težave: kako bi ne, saj tukaj živim in se dnevno bojujemo za obstanek. Nisem samo "sanjač": tudi praktične probleme vsak dan študiram . . . a vkljub temu vidim, da bi se dobro organizirana, čeprav revna družba kolonistov dobro obnesla. Seveda je treba da vse preštudiramo; da vse konkretiziramo v "pravilniku ad hoc". A načrta nikakor ne zapustimo. Prišla mi je drzna misel: želim potovati v Argentino in sicer kmalu. Bog daj da letos. Če ne bi bilo nič z kolonizacijo, bi pa vsaj za misijon kaj malega nabral. Kaj se vam zdi? Seveda da bi se stvar vse bolj hitro uredila če bi me vi povabili, in tudi kaj pomagali za "rajžo". V tem slučaju bi bilo dobro da bi pisali direktno mojemu inšpektorju, P. José Corso - Instituto Don Bosco, Quito. Je izvrstna oseba in me čišla, a ko bo sam opazil, da me Slovenci v Argentini čakajo in da je kako upanje da kaj nabere, če

tudi ne ogromne vsote, se bo prav hitro vdal. Pa še nekaj interesantnega imam za povedati: že nekaj let se bavim z pisateljevanjem, a sedaj sem dokončal moje glavno delo, ki se je mojemu škou sila dopadlo in ga bodo natisnili v Bogotá (Colombia) kjer imam prijatelje v tamkajšnjih misijonskih krožkih. Je nekaj misijonski koledar za leto 1945 v španščini: na eni strani zabeležim kak misijonski dogodek ki se je res zgodil na tisti dan, na drugi strani pa razložim (comentario) isti dogodek. Na primer, danes 4 aprila je tako napisano: na prvi strani: 1927: se funda en Roma un organismo de vital importancia para las misiones: la Agencia noticiosa "Fides".

Na drugi strani pa je precej dolg članek o tej "agenciji" in njeni zgodovini. In tako za vse dneve celega leta! Najlepše je to da sem skoraj vse povzel iz slovenskih knjig (Misijonski koledarji, Ehrlihovo "Kraljestvo božje", "Katoliški misijoni" itd. Tudi za našega Baraga je en dan: 19. januarja, dan njegove smrti. Jaz bi rad, da bi se tako interesantno delo tudi v Argentini razprodalo a ne vem še kako bi do tega prišel. Pisano je v dobri španščini, čeprav ni prav da se sam hvalim, a "sila kola lomi".

Nestrno čakam Vašega odgovora na vse te načrte in predloge, ki delamo na čast božjo in v prid našemu trpečemu narodu.

Vojске upam da bo kmalu knec . . . a glavno je da pridemo Slovenci slednjič vsi skupaj, tja do Trsta in Gorice!

Vam vdani Mirko Rijavec.

P. Federico Rijavec, Superior Misión Salesiana

Macas (vía Riobamba), Ecuador.

ba contento y pagó muy bien mi información. Yo volví y decidí en el camino, mientras los caballos rechinaban bajo el peso de la gran cantidad de mercaderías. ¡Ahora es el tiempo! Tracia está vacía, el Emperador envía refuerzos, al Africa y a Italia, ¡jirumpamos en su tierra!"

"¡Asaltemos! Asalten, grito, yo ya no puedo más. Asalten aconsejo a los patriarcas, pero todo es inútil. En oriente no hay paz. ¿Dices que Villen y Lobo son traidores?" Envié a Bojan y Velegost, hombres sabios, para que apacigüen y formen el ejército."

Al huno asustó esta noticia. Afinó sus oídos y por un momento calló.

"Creeme, nada podrán hacer. El Lobo es lobo, egoista y mañoso, Villen es vanidoso. Quisiera ser el déspota de los eslovenos."

"¿Amigo, qué puedo hacer? ¡Aconsejame con tu sabia palabra!"

"¡Muerte a los traidores, muerte! Eso dice Túnius, cuya sangre está aún en cálida unión con la del que fuera señor de toda la tierra, de Atilas."

"Muerte; ¿muerte? ¿Debe correr la sangre de los hermanos? ¡Oh, dioses, nosotros mismos destruiremos nuestra libertad! ¡Que nos castiguen!"

"¿Sangre de los hermanos? ¿Esos son hermanos? ¡Traidores! Cuanto está podrido, debe amputarse. ¡Mira mi mano!"

Túnius agitó su mano derecha delante de la cara de Svarun.

"Mira, falta un dedo. ¿Quién lo cortó? ¡Yo! ¿Por qué? Se enredó en una trampa para lobos y se quedó prendido en ella. Entonces saqué el cuchillo y lo corté sin contemplaciones. ¿O hubiera sido mejor quedar prendido yo? ¿Por un dedo que, curioso, cayó en una trampa para lobos? ¡Nunca! ¿Entiendes?"

"Sabidamente hablaste, en verdad, sabidamente. Esperemos que vuelvan Bojan y Velegost. Si nada pudieron hacer, entonces, ¡muerte a los traidores!"

"¡Muerte, muerte!" repetía el huno y se mordía los labios para no lanzar una estrepitosa carcajada. Tanto lo alegraban los sangrientos acontecimientos que iba conseguir su rastrera hipocresía.

"Ahora vete, amigo, mi hija ya te preparó el almuerzo. Te apetecerán los corderos después de tan largo enojo. Permíteme que me quede otro poco al sol, a solas con mi tristeza."

Túnius se levantó rápidamente. Todo el tiempo que estuvo sentado en el pasto conversando con el anciano, estu-

vo delante de sus ojos la imagen de Liubíniza. Poseía ya muchas mujeres, hunas y tártaras; las raptaba como a animales y las echaba luego de su lado, las pegaba con el látigo y las vendía como esclavas. Pero una que pudiera compararse a Liubíniza no había encontrado aún. Toda su salvaje naturaleza se rebelaba y hubiera gritado como un buey cuando le agujerean la nariz con un hierro. Deseaba robarla, envolverla en su manto y galopar con ella por la estepa.

Los largos pelos de sus calzones de piel de cabra se enredaban con sus delgadas piernas mientras se apresuraba hacia la casa. Algo parecía empujarlo hacia ella. Hubiera deseado arrastrarse por sus pies y manos, levantar sus manos hacia ella e implorar: "¡Liubíniza, sé mía!"

Estaba trastornado como si hubiera bebido. Al hallarse delante de la puerta encontró un grupo de criadas las que se inclinaron respetuosas a su paso cual si fuera un gran señor. Se acordó con gran vanidad que él era Túnius, el descendiente de Ernako, y el pensamiento de arrodillarse ante Liubíniza le pareció ridículo, humillante. Por eso entró orgullosamente en la habitación, donde debajo de la ceniza olía a cordero. Un jarro de licor de miel lo esperaba sobre la mesa.

Quando Liubíniza oyó sus pasos escarbó las cenizas y depositó el asado encima de una planchita de acero.

"¿No vino mi padre?"

"¡Svarun quedó sentado al sol, conversando con la tristeza!"

"¡Pobre padre! ¡Si tan siquiera volviera Iztok alguna vez!"

"No volverá, lo esperan inutilmente. ¡Es una lástima que quede trunca tan noble familia!"

El huno agarró con la mano la carne caliente, abrió su boca ancha como la de un crustáceo, como en un bostezo y los huesos crujieron entre los dientes.

Traducción de DARINKA CEHOVIN

POPRAVLJAM IN PRODAJAM
ŠIVALNE in PISALNE STROJE
kakor tudi vse vrste strojev za vezenje, tkanje in druga dela hišne obrti.
JOSE RAŽMAN — SAPALERI 2636
Oglasite se po 18 uri v tednu, v soboto in nedeljo popoldne.
PO CENI! — NE BO VAM ŽAL!

PISMO IZ VIPOLŽ V BRDIH (20. junija).

Ljuba hči! Po dolgem času sem dobila spet Tvoje pismo, (pisano 25-3-43.). Hvala za poročila od sina Antona, (ki je bil vjet in je v Londonu, od koder je pisal sestri v Buenos Aires, dočim domov niso dobili od njega nobene vesti).

Mi smo zdravi. Šla sem na obisk k sinu v Turin in ga našla dobrega (tam je bil najbrže v bolnici ker je ranjen). Tudi poslani denar sem dobila že pred 2 meseci (prišel je v 10 dneh) ... Prosim da mi odpíšeš v italijanskem jeziku ... Pozdrav od tata in mame ...

PISMO IZ LJUBLJANE O BOŽIČU

V splošnem živimo zelo težko življenje. Ždi se nam, kakor da nismo več Slovenci. Vse je tako, kakor je bilo za časa prve svetovne vojne. Povsod samo prisluškovanje in ovadništvo. Slovenci se sicer dobro drže, ali so Nemci nagneti v Ljubljano vse polno ljudi iz Graca in Celovca, ki razumejo nekaj slovensčine, ravno toliko, da narobe zastopijo, potem pa ovajajo. Največkrat so žrtve popolnoma nedolžni ljudje, tihi in skromni, ki se za sedanje življenje vsaj na videz, ne zanimajo. Nekaj je seveda tudi naših ljudi, ki so v službi tujca.

Takoj po prihodu Nemcev so mnogo naših ljudi odpeljali, sedaj pa se je stanje nekoliko izboljšalo. S prehrano so sicer težave, vendar vlada red, ker imajo preskrbo v rokah domačini. Lahki so bili popolnoma nesposobni za vsako upravno delo, sedaj je v tem oziru mnogo boljše.

Ljudje s vojske že strašno naveličani, posebno še zato, ker dan zad neni padajo nove žrtve. Mnogo znancev in prijateljev ne boste več našli. S strahom gledamo tudi še na bodoče mesece, ki ne obljublajo nič dobrega. Tolažijo pa nas ugodna poročila, zlasti z vzhodnega bojišča.

DR. DRAGO MARUŠIČ NA SVOBODNIH TLEH

Pred poldrugim letom smo po nekkih netočnih vesteh poročali, da je bil dr. Drago Marušič še z nekaterimi vidnejšimi Slovenci ustreljen ko tlalec. Kasneje se je izkazalo, da je bila ta vest netočna kar smo v našem listu tudi objavili. Sedaj poroča radio "Svobodna Jugoslavija", da je dr. Drago Marušič, bivši ban Dravske banovine in minister pribežal iz Italije na ozemlje osvobodjene primorske zemlje. S svojega novega bivališča neke na Primorskem je dr. Drago Marušič poslal pozdravni brzojavki N.O.V. in "Izvršnemu odboru Osvobodilne fronte Jugoslavije".

BORBE V SLOVENIJI

Med 11. in 26. februarjem so enote N.O.V. vodile več ogorčenih borb z Nemci na odseku Podgorje v Savinski dolini. 20.000 Nemcev je sodelovalo pri teh operacijah z 280 tanki. Nemci so poskušali naše bojovnike obkoliti. Po štirinajst-dnevni borbi so naši oddelki popolnoma zdrobili nemško ofenzivo. — Na odseku Cerkljeva Idrija je neki nemški koloni uspešno pribiti se iz Idrije v Cerkljevo. Z močnim protinapadom pa se je našim oddelkom posrečilo izgnati Nemce iz Cerkljeve in jih potisniti nazaj vse do Idrije.

V bitki v okolici Ljubljane so naši oddelki pobili nad 500 Nemcev, zaplenili tri oklopne vlake, 1 tank, dve oklopni vozili, 11 kamionov in razdeljali en municijski vlak. Šest mostov so naši bojovniki pogrnili v zrak.

V bitki med Kočevje in Ljubljano smo zaplenili 1 tank, dva topa, štiri bacače, 12 strojnic, 340 pušk, več avtomatičnih pušk, dve radijski postaji, tri kamijone in večje količine municije. Na tem odseku naše enote nadaljujejo z ofenzivnimi podvigi.

V maju so bili hudi boji okrog Trebnja in Žužemberka.

VEČINA SLOVENCEV JE ZA MARŠALA TITA

Mr. Louis Adamič, je podal naslednjo izjavo:

"Po zadnjih poročilih (iz januarja), ki so mi na razpolago, čijih vira pa ne morem še izdati, je slovenski narod skoro 100-odstotno v osvobodilni fronti: 80 odstotkov katoliške duhovščine podpira osvobodilno gibanje. Isto velja o članstvu stare klerikalne stranke. Ljubljana je 99 odstotkov za partizane.

NEMŠKI KRUH

Bern, Švica. — Kruh "strašne vrste" je edina stvar, ki jo je mogoče kupiti redno dandanes v Nemčiji, poroča švicarski list, ki izhaja neke blizu nemške meje.

"Die Arbeiter Zeitung" poroča, da je v kruhu žaganje in da se je že več ljudi s tem kruhom zastrupilo. List poroča dalje, da novi "strogi tip" klobas, ki jih sedaj izdelujejo v Nemčiji, sestoji iz krvi in zmečkanega krompirja. Klobase imajo prilepljene listke z napisom: "Pojejte hitro", ker se klobase kmalu pokvarijo.

ADAMIČ RESIGNIRAL

Louis Adamič je bojda pustil predsedništvo Združenega odbora jugoslovanskih Američanov in odpotuje na fronto kot poročevalec Saturday Evening Posta. Njegovo mesto prevzame hrvaški violinist Zlatko Baloković.

JUGOSLOVANSKA VLADA IŠČE POTA

V nevšečnih zapletkih borbe med brati v domovini se zgubljajo tudi nekateri naši politiki, ki so menda zgubili izpred oči, da je šla Jugoslavija v boj za svojo čast in za svoje pravice, za pravice vseh Srbov, vseh Hrvatov in vseh Slovencev, za našo Koroško, za Primorsko in Istro in vso drugo.

Radi notranjih nevšečnosti boja med partizani in četniki, med komunisti in protikomunisti so nekateri zgubili jasno smer, katero sedaj spet srečno iščejo. Nismo poklicani, da nikogar ne sodimo, to pa pripojimo, da kdor cepi idejo Jugoslavije je izdal cilj, s katerim je Jugoslavija šla v boj.

V zvezi s temi dogodki nas je prijetno presenetila vest, da je storil resen korak ugledni predstavnik Slovencev dr. Izidor Cankar, ki je po tehtnem prevdanku položaja podal ostavko na svoje poslaniško mesto v Kanadi, ker ne more sprejemati nikake odgovornosti za tako politiko, kakršno dela vlada Puričeva, ki je pustila iz vidika slovenske in hrvaške koristi in se zavzela le za srbske.

Cankarjevemu zgledu so sledili še nekateri drugi politiki in tako je prišlo do tega, da je kralj uvidel, da je treba resno spremeniti smer naše zunanje politike, ki je v zadnjem času zgubila simpatije vseh zaveznikov.

Purič je že podal ostavko in je že v pripravah nova vlada, v kateri upamo, da bo imel odlično besedo dr. Izidor Cankar, kot borec za slovenske pravice in za praktično smer jugoslovanske politike.

NOVICE IZ LJUBLJANE

Prve dni januarja so bili v neznanih okoliščinah ubiti od partizanov Rado

Hribar, industrijalec in predsednik ljubljanskega Aero kluba ter njegova žena in tudi prof. Plemelj.

FOTOGRAFIJE BIRMANCEV

Gotovo marsikateri birmanec in bter želi spomin na dan sv. birme. Imamo na razpolago še nekaj fotografij, ki so prav lepe in cene. Kdor jih želi, naj se oglasi ob priliki službe božje ali drugič.

Posebna prilika pa bo zato 2. julija popoldne, ko se bo vršila slovesnost čajanke in zabave na Paternalu.

JUGOSLOVANSKI LETALCI

V Kairu je podpisal Titov zastopnik major Pirc dogovor o ustanovitvi jugoslovanskega letalskega oddelka.

V Egiptu jezbranih je večje število sposobnih fantov in mož, kateri so deloma iz jugoslovanske kraljevske vojske, deloma so naši fantje iz italijanskih divizij, deloma pa tudi taki, kateri so bili odpeljani iz Jugoslavije v poslednjih mesecih.

Ti fantje služijo deloma v jugoslovanski mornarici, od katerih se je že pet fantov iz Primorskega javilo svojem sem v Argentino. Nimamo točnih podatkov, kako veliko je število onih slovenskih fantov, katere so zavezniki zajeli v Afriki in na Siciliji. Je jih menda kakih 20.000, kateri so se prijavili za jugoslovansko vojsko. Zasluga za organizacijo teh naših fantov gre predvsem profesorju Rudolfu.

Večbajo se že tudi posebni oddelki za oklopno vojsko. Njihova naloga bo, da stopijo nasproti Hitlerjevimi tankom tudi oni v tankih, katerih je nekaj že pripravljenih za dan, katerega čakamo.

Jedro letalske skupine tvorijo fantje, kateri so bili za to nalogo izvežbani v Ameriki in sedaj se pripravljajo pod njihovim vodstvom večje skupine.

Z notranje političnim sporom med vlado v Kairu in med Titovo vlado nima ta vojna priprava nič direktnega opravka in so v njej usporejeni zvesti pripadniki kralja Petra in tudi tisti, kateri so pred časom izstopili iz njegovih vrst in se izjavili za Titove pripadnike.

Vse te edinice delujejo v okviru zavezniške armade. Podpisana pogodba med majorjem Pircem in angleškim maršalom Keith Park vsebuje izrecno klavzulo, da dogovor nima nobene zveze s politiko, kakor je angleški aviaciji vse eno s kom dela, samo da je v boju proti Hitlerju. Zato se morajo vsi jugoslovanski kadeti strogo vzdržati vsake politične akcije.

Ti letalski oddelki bodo nosili svoja posebna vidna znamenja tudi na letalih.

ZBOROVANJE SVOBODNE JUGOSLAVIJE

V prvih dneh maja se je nekje na jugoslovanskih svobodnih tleh vršilo zborovanje "Svobodne Jugoslavije". Zbralo se je 800 predstavnikov, same mladine obojnega spola, iz vseh jugoslovanskih dežel, tako iz Slovenije, kakor Hrvaške, Bosne in Črne Gore ter Srbije. Po končanem zborovanju so zborovalci odšli z novimi načrti na novo delo za osvoboditev domovine.

O kraju, kjer se je zborovanje vršilo, ni bilo doslej nič podrobnega javljeno. Bilo je najbrže nekje v Bosni.

JUGOSLOVANSKI BEGUNCI V EGIPTU

Ob priliki velike zmede, ki je nastala na naših tleh ob padcu Mussolinija, je mnogo ljudi iz Dalmacije našlo način, da so pobegnili čez morje. Največ so prebivalci dalmatinskih otokov, kateri so preje ponovno doživeli grozotne požige in pokolje v svojih krajih in so izrabili

priliko, da so si rešili življenje tisti, kateri so še živi dočakali one dneve.

Sedaj je teh naših ljudi v Egiptu nekaj tisoč in se nahajajo v skrajni potrebi, ker si niso od doma ničesar rešili in tam kjer so, žive le od dobrote drugih, kajti starčki, žene in otroci ne morejo najti primerne zaposlitve.

Jugoslovansko poslanstvo se obrača na rojake s prošnjo, da bi kaj žrtvovali za pomoč tem beguncem.

KOROŠKA IN PRIMORJE

United Press je objavila 24. aprila poročilo o izjavi, katero je dal Tito o Primorskem in Koroški. Nismo mogli dobiti v roke dobesedne spomenice, katero je predložil kot zahtevo Slovencev. Pa, kar se tiče naših zahtev, smo na jasnem. Kar je v Titovi spomenici bolj zanimivo je utemeljevanje naših zahtev, kjer pravi, da smo Slovenci v sedanji vojni žrtvovali 100.000 od 1.200.000 naših, ki so pred 1941 živeli na Slovenskih tleh Jugoslavije. Grozotna je ta številka, katera poraste še za nadajljnih 20.000 z žrtvami Primorske in Koroške, pa vendar nam daje žarek upanja. 24. aprila bi bilo po teh podatkih pobitih skoraj 10% naših ljudi, torej vsak deseti. Strašno je to, toda pri vsej grozoti te ogromne številke, ki je ne izkazuje noben drug evropski narod v taki relativni višini, zvemo vendarle, da imamo, ali da smo imeli 24. aprila, 90% naših ljudi pri življenju. Smelo torej upamo, da se bodo vzdržali naši bratje do tlej, ko bo prišla ura rešitve.

BOJI OB SOTLI

Poročila 3. maja poročajo o bitkah v Zagorju. Kraj, katerega imenujejo, je Bednja, 40 km od Zagreba, na Stajerski meji. Četniki so se utrdili tudi na Stajerskem, zlasti v Halozah in po Bizeljskem. Njihovi napadi sežejo vse do Ptujja in Celja.

TITOVA ODPOSLANCA V LONDONU

V London je prišla Titova delegacija, ki jo vodita Vladimir Velebit in Adolf Vogel. Podala sta izjave o razmerju z Mihajlovičem, ki ga dolžita paktiranja z Nemci. Poročila sta o obisku Churchlovega sina Randolfa, ki se je mudil med partizani nekaj tednov. S kraljem Petrom ne bo prišlo do nikake ureditve pred koncem vojne. Mihajlovič pa sta razglasila za Titovega sovražnika št. 1.

IZJAVA JUGOSLOVANSKE VLADE

pa je stvar prikazala v čisto drugačni luči z dejstvi, da je razpisanih 100.000 zlatih mark na glavo Mihajlovičevu in da so njegovi četniki v zadnjih tednih rešili posadke treh angleških bombnikov, kateri so morali prisilno pristati na jugoslovanskih tleh ali so bili zbiti od bolgarskih streliv. Poročila tistih mož, kateri so nekateri že prišli nazaj na zavezniška tla, podajo dokaze, ki čisto ovržejo vse obdolžitve proti Mihajloviču.

VSA STAVBENA DELA
Dovodne in odvodne inštalacije
izvršuje

Luis Daneu

PERU 832 U. T. 34 - 3405

KROJAČNICA
Franc Melinc

Najbolj vestno boste postreženi!
Oglasite se na Paternalu

PAZ SOLDAN 4844, Tel. 59-1356

V LURDU

Krasen dan nam je preskrbela Marija 28. maja, ko se je zbralo v Lurdu toliko naših ljudi kot še menda nikoli doslej. Pred nami so se poklonili lurski Mariji begunci iz San Juana, nato smo pa mi v vzornem redu opravili našo pobožnost s procesijo in petjem. Zaključili smo v cerkvi z govorom, s katerim je č. g. Héctor Gilardi ganil vse navzoče. Cerkev je bila prav polna in je bil ta shod res v čast našemu imenu. Podrobneje bomo poročali v prihodnji številki.

† UTRGANA CVETKA

Na dan sv. birmo, 16. apr. smo krstili Gregoričeva Martico, kateri pa je Bog pomeril kratke dneve. 14 dni pozneje je bila na mrtvaškem odru in v grobu. Po tridnevni bolezni, kateri ni bilo leka, je ljubka Martica za vedno zatisnila oči in je bila položena 1. maja k večnemu počitku ob spremstvu in med solzami žalostnih starišev Alberta in Berte Gregorič, ter mnogih rojakov. V spomin rajne Martice se bo darovala sv. maša 11. junija pri sv. Rozi ob 12 uri.

† ZOPET JE NEIZPROSNA SMRT

zamahnila s koso, ter nepričakovano odpeljala iz te doline solza mlado življenje.

7. maja je po kratki bolezni za vedno zaspala ga. ADELINA TORRES por. KOZELJ, žena našega rojaka, požrtvovalnega člana in odbornika Josipa Koželj iz Marinče vasi pri Krki na Dolenjskem, stara komaj 33 let.

Pokojnica se je poročila z našim rojakom pred dobrimi dvema leti. Ves čas je bila posetnica društvenih prireditev, pri katerih je imela svoje delavne roke vedno na razpolago. Nenadna smrt pa je izrekla svoje, ter jo preselila v večnost.

Podlegla je bolezni v grlu. Pokopana je bila na pokopališču v Lomas de Zamora ob veliki udeležbi svojcev, sorodnikov znancev ter članov društva "Samopomoč".

Naj počiva v miru v novem večnem domu, kjer ni solza in gorja — kjer ne hajo sovraštva vsa".

Žalujemočemu možu naše globoko in iskreno sožalje.

Člani društva "Samopomoč".

KAPETAN TODOROVIC

je odšel iz Jugoslavije 16. febr. z dvema zavezniškima častnikoma da kot poslanec Mihajlovičev ponese v svet stvarno poročilo o položaju v Jugoslaviji, kjer je služil kot tolmač med Mihajlovičevimi in zavezniki. On poroča, da ima Mihajlovič do 40.000 mož redne vojske in desetkrat več v rezervi. To kar prosi Mihajlovič so avtomatične puške, municija, zdravila ter radioodajni aparati.

KNJIGA O JUGOSLAVIJI

Juan Borić si je nadel nalogo, da postreže tukajšnji javnosti s publikacijo o Jugoslaviji, naši zgodovini ter sedanosti, o razvoju dogodkov preje in sedaj. Knjiga "Drama Jugoslavo" ima 123 strani in bo koristen poduk onim našim, ka-

JMETNO STAVBENO MIZARSTVO

KOVINSKA OKNA IN POLKNA

FRANC BANDELJ

Kovinska vrata, balkoni, izložbena okna, kovinske stopnice, ograje, vsa kovrsta kovinska dela.

AV. DE LOS INCAS 5021

Telef. 51-5184.

terim je kaj mari naše bodočnosti. Kdor bi želel knjigo, se lahko obrne na Pasco 431, Cap. Knjiga stane 3.— \$.

OČISTILI JUŽNO SLOVENIJO

Partizani so sporočili, da so pometli nazaj iz cele južne Slovenije, razen iz dveh mest, kjer jih pa tudi že imajo obkoljene. Nato so udarili prek Julijskih Alp, da se spoprimejo z Nemci v severnovzhodnem kotu Italije.

V enem samem tednu sredi februarja pravijo partizani, da so pobili 618 Nemcev, 551 pa ranili.

Vroči boji se vršijo malo južno od Kobarida, velikega bojišča v prvi svetovni vojni. Edinice 30. patriotske divizije so prekoračile reko Sočo, zasedle desno obrežje in se spoprimele s sovražnikom med Tolminom in Gorico.

RAZDRIL ŽELEZNIŠKO PROGO

24. febr. — Železniški promet na glavni progi Trst—Ljubljana je bil ustavljen dva dni, potem ko so jugoslovanski partizani spravili iz tira vlak pri Raketu.

Edinice prve partizanske brigade so premagale četo 600 nemških vojakov pri Novem mestu.

V Londonu napovedujejo, da bo vsak čas prišlo na svetlo poročilo, da so se sporazumeli kraljeva vlada in partizani ter da bo Tito važna vojaška osebnost pod vladno kralja Petra.

MIHAJLOVIČEV NAČRT ZA NOVO JUGOSLAVIJO

Mihajlovičev radio je nedavno prinesel vest o kongresu, ki so ga imeli od 26. do 28. januarja Mihajlovičevi pristajši nekje v jugoslovanskih gorah. Kongres je izjavil, da je načrt ljudstva za bodočo Jugoslavijo sledeči:

"Vspostavljen je povečanje Jugoslavije z vsemi ozemlji, kjer žive Srbi, Hrvati in Slovenci. Minimalne zahteve so meje, ki jih je zahtevala jugoslovanska delegacija po prvi svetovni vojni.

Jugoslavija bo federalna država s parlamentarno in dedno monarhijo, z dinastijo Karadžđevićev in s Petrom II. kot vladarjem.

Ta kongres smatra, da je trdna bodočnost Jugoslavije možna samo z ustnovitvijo demokratično organizirane Srbske federalne države. Isto velja za Slovence in Hrvate.

Vsaki federalni enoti bo dana širokopolitna avtonomija, ki bo dala ljudstvu možnost in jamstvo za razvoj ekonomskih, kulturnih, socialnih in drugih interesov.

Meje, ki so bile začrtane med Srbi in Hrvati, ne da bi bili pritegnjeni na posvet legalni srbski zastopniki, ne bodo priznane. Ravno tako ne bodo priznane vse ostale odredbe izdane pred ali med vojno pod tiranstvom okupacijskih čet.

FRANC KLAJNŠEK

v mestu Bs. Aires prvi slovenski konstruktor s firmo. Izdeluje načrte in preračune za hiše in vse druge stavbe, vodi vsa zidarska in stavbarska dela, in daje firmo.

Av. FRANCISCO BEIRO 5327-31
Bs. Aires. — U. T. 50—0277.
Villa Devoto

HOTEL IN RESTAVRACIJA "PACIFICO"

ANTON BOJANOVIĆ

CHARCAS 767-9 Telef. 31-8788.
Blizu Retira! V centru mesta!

Krščanska socijalna načela

BOGASTVO DRŽAV JE DELO DELAVCEV.

Ceprav pa morajo vsi državljani brez izjeme nekaj prispevati za celotno splošno dobro, katerega nato vsi uživajo, vendar istega in enako nikakor ne morejo prispevati. Kakršnekoli so menjave v načinih vladanja, bodo vedno tiste razlike med stanovi državljanov, brez katerih ne more biti in si misliti ne moremo kake države. Vsekakor je potrebno, da se najdejo nekateri, ki se posvete državi, ki delajo postave, ki sodijo in končno oni, s katerih nasvetom in avtoriteto se upravljajo mirovni državni posli in vojsne zadeve. Vsakdo uvidi, da zavzemajo ti možje prva mesta, in da jih kot ugledne ceni vsako ljudstvo zato, ker neposredno in na odličan način prispevajo za skupno dobro. Nasprotno pa tisti, ki izvršujejo kako delo, tudi koristijo državi, toda ne na isti način in ne z enakimi posli, vendar tudi oni zelo veliko koristijo državi. Ker mora biti socialno dobro vsekakor take vrste, da ljudje, ki ga postanejo deležni, postanejo boljši, zato mora isto gotovo predvsem temeljiti v kreposti. Nič manj pa ne spada k dobro urejeni državi tudi preskrba s telesnimi in zunanjimi dobrinami, "katerih raba je potrebna za izvrševanje kreposti". Za pridobitev teh dobrin pa je vsekakor najbolj uspešno in potrebno delo proletarcev, bodisi da izvršujejo delo na polju, bodisi vrše delo v obratih. Da celo tolika je tozadevno njihova moč in učinkovitost, da je najgotovейša resnica, da bogastvo držav ne pride od drugod, kakor od dela delavcev. Pravičnost torej zahteva, da država skrbi za proletarca, da tudi on nekaj prejme od tega, kar prispeva v splošno korist, da ima stanovanje, obleko in da v zdravju more lažje prenašati življenje. Iz tega sledi, da je treba odobravati vse, kar se zdi, da bo na kakršenkoli način koristilo položaju delavcev. Ta skrb, ne samo, da ne bo nikomur škodovala, marveč celo vsem koristila, kajti naravnost važno je za državo, da ne trpe vsakovrstne bede oni, od katerih prihajajo zanjo tako potrebne dobrine.

Nikdar morda ni bilo dano tako veličastno pričevanje o moči in časti dela, kakor ga je dal papež Leon XIII. z besedami: Najgotovейša resnica je, da bogastvo držav ne pride od drugod, kakor od dela delavcev. Vse dobrine, vse bogastvo družbe, nam tu pravi papež, tozadevno enih misli z Marksom in Lassallom, prihaja od dela delavcev. S tem se je veliki papež postavil v nasprotje z dandanes skoroda splošno veljavnim naziranjem, da je kapital tisti, ki nese, ki pomnožuje vrednosti in s tem množi tudi kapital. Pravil-

no načelo se glasi: Delo je, ki nese, to je množi vrednosti in s tem tudi kapital. Kapital sam na sebi je nerodoviten, enako kakor delo brez kapitala, ker človek ne more iz nič ustvarjati. Nadvrednosti torej ne proizvajajo surovine ali stroji, živina ali drevje, zemljišča ali vodne sile, ampak delo. Denar, ki ga dandanes navadno razumemo pod besedo kapital, ker tvori glavno menjavno sredstvo, ne more roditi novega denarja, nove vrednosti, ker je mrtev in nerodoviten, nadvrednosti proizvaja le delo. Rekel sem nadvrednosti, ker delo ne ustvarja vrednosti, ampak jih le pomnožuje, z drugimi besedami, stori vrednosti, ki so že tu, za človeka porabne. Gospodarsko načelo katoliške cerkve torej sloni na delu. Delo je, ki proizvaja nadvrednosti in le ono daje pravico do njih.

Toda če je delo edino, izvzemši slučajev dediščine in podobnih, ki proizvaja nadvrednosti, potem je vse premoženje prav za prav last delavcev, v rokah podjetnikov pa tatvina?! — Nikakor ne! Krasti se pravi, prilaščevati si v nasprotju z veljavnimi pravnimi nazori. O tatvini torej tu ne more biti govora. Dokler je kapitalistično proizvajanje potrebno zlo, tako dolgo je tudi prilaščanje nadvrednosti s strani kapitalista pravno opravičeno, seveda le iz zgodovinsko nastalih in tudi zgodovinsko minljivih, torej prehodnih razlogov; iz praktičnih, ne pa iz večnih in splošno veljavnih. Podobno je bilo nekoč suženjstvo opravičeno, dandanes se nam pa to zdi nesmiselno in nespačetno.

Katoliška cerkev torej lastnine noče odpraviti, ampak le vpeljati lastnino, ki bo zgrajena na načelu, da je delo tisto, ki proizvaja nadvrednosti in daje pravico do lastnine. Papež Leon XIII. senoče potegovati za premoženje, ki je bilo po dandanes veljavnih pravnih nazorih pravilno pridobljeno, pač pa hoče, da bodi bodoča lastnina, ki se ima z delom pridobiti, razdeljena po naukih dela. Mirno lahko ohrani milijonar svoje milijone. Ako jih bo on in njegovi dediči samo užival, brez dela, bodo prej ali slej prišli v druge roke potom po pravici zasluženega plačila za delo.

Iz vsega tega sledi nujna zahteva krščanskega socializma, da se mora gosodarstvo preosnovati na podlagi dela in zahteve delavcev po deležu na dobičku. Edino na tak način je možno upati, da se premosti prepad med kapitalizmom in proletarijatom, kateremu je po večini vzrok vladajoče enostransko načelo, da je kapital tisti, ki nese.

David Doktorič:

OGLODANE KOSTI

Dobrodušni osliček je stal ob plotu, vrh katerega je stal petelinček in zadovoljno pazil na svoje kokoške. Brezskrbno, radi njegove varne bližine, so brskale po smeteh in marljivo brusile kljune. Koliko novosti se je bilo nabralo po kurnikih bližnjih vasi!

Mimo pride vaški berač. Bil je dobre volje. Pri fari so ta dan praznovali žegnanje. Nič ni bila prikupljiva njegova zunanost, niti nisi mogel sklepati z nje na posebno bistrost tega "razumnega" bitja. Za njim je cepetal njegov pes, nič kaj sijajnejša prikazen od njega samega.

"Hov, hovi!" je bevsnil oblastno proti osličku in mu šavsnil pod noge: "Umakni se, zijalo neumno!" Ali da ni brž prav spretno odskočil in v varnem loku zdiral za svojim gospodarjem, pokazalo bi mu bilo osličkovo kopito.

"Kekekekeee!" se je najprej petelinček razburil, da so se vse putke razpršile. Ko je pa gledal smešni in nagli sovražnikov beg, je "kokokokó" hotel kar počiti od smeha.

"Dobro si ga nagnal", je pohvalil uhača. "Kaj bi se to bahalo ščene neumno!"

"Vidiš! Pa imajo ljudje nas, osle, za neumne. Toliko pa le še nismo zabiti kakor tako le pseto. Saj gloda samo

kosti, ki mu jih meče gospodar, potem ko jih je on sam že poprej dodobra obral. In že on jih priberači po hišah oglodane vse. Kako poželjivo in potrpežljivo to le kuže čaka nanje!"

"Ko jih navsezadnje dobi, se od samega veselja in hvalenosti ne more namahati z repom!"

"To naj bo razumna žival! Samo s svojo prav pasjo vdanostjo in priliznenostjo je prišel pes do te svoje slave."

"Kaj pa bočeš? Meni se zdi, da je tudi med ljudmi bedakov brez števila. Včeraj je naš Tonček ves razposajen prikičal iz šole domov: "Svoboda, enakost, bratstvo!" Bog ve kaj jim je tista bledečna učiteljica bila dopovedovala. Dedek pa vzame vivček iz ust, pljune, in zagodrnja: "Tak še zmeraj glodajo te stare kosti? Že drugo stoletje prežvekujejo to prazno slamo!"

"Potemtakem imam pa le prav. Niti vedel nisem, da tudi ljudje glodajo tako radi stare kosti." je zabundal zadovoljno osliček.

DOBROTA JE SIROTA

Te razlage našega starega pregovora se nisem jaz izmislil. Odgovarja zanjo prijazna lastovka, ki mi je to le povedala, med tem ko se je na stari telefonski žici ob mojem oknu spočila od večnega letanja.

Prejšnji dan je bila odletela v mesto. Vrnila se je s težko

NA TELOVO.

Praznik sv. Rešnjega Telesa bo 8. junija.
Ta dan se bo vršila na Plaza de Mayo slovesna telovska procesija, k kateri ste povabljeni vsi rojaki.
Procesija se začne ob 15 uri.

PATERNALSKA ŠAGRA

Cirilovo nedeljo praznujemo vsako leto kot naš paternalski praznik. Letos bomo imeli ta spomin

2. JULIJA Z ZAČETKOM OB 16. URI.

Najprej se bo vršil v cerkvi sv. Neže glavni shod Bratovščine Živega Rožnega Venca, pri katerem bo imel nagoovr č. g. R. Carboni.

Nato se bo vršila čajanka v prostorih na Paz Sol-dán 4924. Povabljeni ste vsi člani bratovščine, vsi obiskovalci naše službe božje, botri in birmanci zadnje birme in vsi, katerim je kaj mar našega verskega življenja.

Prosimo naše gospodinje in dekleta, da vsaka kaj doprineše za prigrizek. Nekatere znajo speči dobre potice in druge dobrote, druge pa bodo morda raje pri-spevale kaj v denarju za kritje stroškov.

Po čajanki nas bo pa razveselil "Meh za smeh", katerega bo prinesla izbrana igralska družba

AMARO

MONTE CUDINE

AZAFRAN

MONTE CUDINE

CALIDAD Y RENDIMIENTO

MONTE CUDINE S. R. Ltda.

Capital 1.000.000 \$.

BELGRANO 2280

glavo od dirindaja, ki mu ni bila vajena. Ko je bila že precej mesta preletela, vsedla se je na tako le pripravno vrstico. Pod njo sta sedela dva človeka in pila tisto črno brozgo, ki jim je toliko všeč. Vjela je pa ta le razgovor:

Prvi, čokat trebušnik, z debelo cigaro v ustih, skuša drugemu nekam razdraženo dopovedati:

"Dobro! Pa povej mi, če si se že tako trmasto zaveroval vanj: Kaj je tako velikega napravil, da bi bilo vredno hoditi za njim, da rabim besede vaših črnuharjev, da bi ga morali posnemati tudi mi napredni sinovi velike sedanjosti?"

"Kako si to misliš?" ga vpraša, nekoliko osupnjen, a mirno, njegov tovariš, mlad, priprosto napravljen človek.

"No, ali je bil morda tak odličen športnik, ali znamenit ljudski organizator, ali je bil slaven pisatelj, pesnik, umetnik ali kaj podobnega, ali še celo strateg, kakor jih imamo mi danes, ali izumitelj, ali učenjak svetovnega slovesa?"

"Ali pa, tak razbrzdani anarhist in libertin, ali politični vleum kakor ti?"

"Prosim, prosim! Brez šale! Govorimo stvarno in ne mešaj osebnosti v resen pogovor!" — "Toraj?"

"Mi moderni ljudje bodočnosti gremo odločno samo za velikimi dejanskimi vzori, ki bodo človeštvo osvobodili vsake take mračne jokavosti, kakor je krščanstvo!"

"Poslušaj tedaj moj resni odgovor: Ne! Kristus ni bil nič velikega — po vašem. Tudi ni bil njegov namen, posvetiti svoje odrešilno delo samo velikašem tega sveta. Zapustil nam je zaklad, ki naj bi bil dosegljiv veliki množici ubogih in ponižnih zaničevanih duš: bil je zgled neskončne, brezmejne dobrote!"

Kdo izmed vas naprednih sinov velike sedanjosti in ustvariteljev še večje bodočnosti še ve, kaj je dobrota?

Dobrota je pač sirota in ne prebiva v srcih ošabnežev!"

DUHOVNO ŽIVLJENJE LA VIDA ESPIRITUAL

Pasco 431, Buenos Aires, Argentina

CORREO
ARGENTINO

TARIFA REDUCIDA
CONCESION 2560

"SLOVENSKA KRAJINA"

pripravlja prijeten zabaven večer za

24. JUNIJA OB 20. URI

v prostorih na Chacabuco 501, (Avellaneda)

Upriori se igra "TRI SESTRE"

SLOVESNOST NA AVELLANEDI

Osem let bo minilo 14 junija, ko smo se prvič zbrali v kapeli na Man. Estevez 630. Mnogotero lepo slovesnost smo že tam imeli in začetno versko delo lepo cvete. Rojaki, ki se preje nikjer niso zbrali v večjem številu, so sedaj povezani med seboj v lepi družabnosti.

Zato se bomo na prav poseben način spomnili te obletnice.

11 junija bo slovesna sveta maša ob 10 uri.

Kar ni dano rojakom v domovini, to je mogoče nam: da lahko po naše molimo, po naše pojemo. Prihitite torej, da bo tudi množica izraz hvalečnosti in da bo naša molitev močnejša. — Sv. maša bo za vdeležence.

18. junija bo pa zahvalna slovesnost z začetkom ob 16 uri. Zapeli bomo zahvalno pesem.

Obiskal bo Avellanedo sloveči govornik župnik od sv. Roze č. g. dr. Rodolfo Carboni, ki je že znan od blagoslova zastave. Zato boste rojaki še bolj pohiteli, da se zbere čim več naroda

18 junija ob 16 uri na Man. Estevez 630.

Nato se bo vršila čajanka, katero bodo pripravile avežanedske gospodinje v čast č. g. Carboni in drugim gostom.

Ne le rojaki, ki se redno vdeležujete službe božje na Avellanedi, ste povabljeni, temveč tudi ostali ste pozvani, da pohitite na avežanedsko žegnanje in se seznanite z rojaki.

Po čajanki bomo imeli tudi nekaj izvirnega za razvedrilo velikim in malim. Ljubeznjivo se je odzvala našemu vabilu igralska družba, katero vodita gospodični Čehovin, da nam bo postregla z izredno lepimi prizori "Meh za smeh".

V SOBOTO CELI DAN

je odprto samo za naše ljudi,
da se fotografirate v

FOTO SAVA

San Martín 608 — Tel. 31-5440 — Florida 606

JUAN BOGANI

Sucesor de BOGANI HNOS.

IMPORTADOR DE TEJIDOS

1923 — ALSINA — 1925

U. T. 47, Cuyo 6894

Buenos Aires